

(1937 -)

ZEKERİYA KİTAPÇI

Isparta'da Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin yanında bir buçuk sene devamlı olarak kaldığı, bu süre içinde O'nun her türlü hizmetlerini deruhte ettiği ve elinde hatırı sayılır metrukât bulunduğu halde, şimdiye kadar hatıralarını ciddi manada kimseye anlatmayan Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı'nın evinde misafiriz. Kendisi Konya'da ikamet ediyor. Prof. Kitapçı 'Türk-İslam Tarihi' hocasıdır ve son görev yeri Konya Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nden emeklidir.

Tarih 1 Eylül 2015. Randevu alıp, Mehmed Demiröz kardeşimizle beraber diyar-ı Mevlana Konya'ya doğru düştük yollara. Çoktan yarı yolu geçmiş bulunuyorduk. Yol boyunca kafamda ve gönümde hep Prof. Zekeriya Kitapçı vardı. Bundan önce röportaj yaptığım birçok ağabey bana sık sık ondan ve onunla ilgili hatıralardan bahsetmişlerdi. Kitaplarımda adı çok geçiyor... Her nedense onunla, bire bir karşılaşmak şimdiye kadar nasip olmamıştı bir türlü.

Evinin kapı zilini heyecanla çaldığımda, kafa ve gönül dünyam karmakarışık. Zira Kitapçı Ağabey bizim için henüz gizemliydi. Bizi nasıl karşılayacağını bilemiyordum. Bazı fotoğraflarında bakışları sert görünüyordu. Gerçi randevu olarak gitmiştik ama Hz. Bediüzzaman'ı konuşup konuşmayacağını da bilemiyorduk. Bizi de daha öncekiler gibi birkaç tarihi kitap gösterip gönderir miydi acaba? Endişemiz vardı... Kapı açıldığında âlemim bir anda değişiverdi. Karşımızda güleç yüzle, gayet samimi ve hasbi bir tavırla "Hoş geldiniz kardeşler" diyen bir Zekeriya Ağabey vardı. Bizi hemen içeriye buyur etti, Mehmet Demiröz'le beni sanki yılların hasreti varmış gibi kucakladı.

Zekeriya Kitapçı hocamızın bize gülererek söylediği ilk sözler şu oldu: "Ömer Bey! Aziz Kardeşim! Şimdiye kadar evime benimle röportaj yapmak için birçok kıymetli kimseler, kardeşler geldi, onların hiç birisiyle bu konuda konuşmadım. Çok sevdiğim Necmeddin Şahiner, merhum Abdulkadir Badıllı Ağabey ve Dost TV mensuplarından kardeşler de geldi. O kadar ki, kırmak pahasına da olsa onlara hiç bir şey anlatmadım. Her nasılsa ben sana avlandım. Bu nasıl oldu onu ben de bilmiyorum. Her halde bu işin vakt-i merhunu gelmiş olsa gerek."

Bu sözler harfiyen Zekeriya Kitapçı'ya aittir. Şimdiye kadar kendisini niye sakladı bilmiyorum. O da açıklayamadı zaten. Bu benim şansım. Demek ki Allah bize nasip edecekmiş. Aslında Necmeddin Şahiner ağabeyim, Zekeriya Kitapçı hocamıza da gitmem için beni teşvik ediyordu. Öğrenince memnun oldu, tebrik etti. Gördük ki Prof. Zekeriya Kitapçı ilmi çalışmalarına bütün varlığı ile devam ediyor. 'Türk İslam Tarihi, Medeniyet ve Kültürü' ile alakalı yeni eserler yazmakla meşgul. Kısa bir hoş beşten sonra Zekeriya ağabeyin samimi tavırları bizi rahatlatı ve sorularımı sıralamaya başladım. Sorularıma kendisine sitem ederek başladım... Metin okunduğunda ne demek istediğim kısmen anlaşılacaktır...

Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı, Bediüzzaman Hazretleriyle alakalı hatıralarını anlatırken bir şekilde kendi hayatını da anlatmış oldu. Hizmetle ilgili hayat serüvenini aşağıdaki mülakatın akışına bırakıyorum. Ancak hatıralarının daha iyi anlaşılabilmesi için kendisine aid hayat hikâyesini kısaca özetlemek gerekiyor. Şöyle ki:

1937 Isparta/Yalvaç doğumlu olan Zekeriya Kitapçı, merhum babasının bir endişesinden dolayı ilkokula geç başlar, fakat okulu süratle bitirir. 1950 yılında ülke çapında ilk defa açılan yedi İmam Hatip Okulu'ndan birisi Isparta'dadır. Kitapçı ağabey bu okulun orta kısmına kaydını yaptırır ve lise kısmı ile beraber yedi sene okur. Bu zamanın bir buçuk senesi Bediüzzaman'ın yanında, evinde geçmiştir. Bu bir buçuk yılın iki buçuk ayı da Vahşi Şaban ağabey ile beraber Bediüzzaman'la baş başa geçmiştir. O sırada Zübeyir ağabeyler Ankara'da hapisanededir. 1959'da İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'ne kaydolur. Yüksek İslam Enstitüsü'nü tamamladıktan sonra Pakistan Karaçi Üniversitesi Edebiyat Fakültesinde doktorasını yapar ve Türkiye döner. Türkiye'nin en önemli beyin kuruluşlarından biri olan ve başında Merhum Turgut Özal'ın bulunduğu Devlet Planlama Teşkilatı'nda (DPT) yeni bir göreve başlar ve memlekete aktif hizmet etmenin zevkini tadar. Daha sonra Dr. Kitapçı Ağabey, Erzurum Atatürk Üniversitesi İslamî İlimler Fakültesine intisap eder ve İslam Tarihi Doçenti ve Profesörü olur. Beş sene Nijerya Jos Üniversitesi'nde, beş sene de Elazığ Fırat

Üniversitesi'nde görev yapar. 1987 yılında Konya Selçuk Üniversitesi'nde görev alır. Prof. Zekeriya kitapçı 2004 yılında emekli olmuştur.

Çok iyi derecede İngilizce, Arapça ile beraber Farsça ve Urduca da bilmektedir. Prof. Zekeriya Kitapçı 'Türk-İslam Tarihi' hocasıdır. Mesleğinin de verdiği şevk ve sevk ile Türklerin, Hz. Üstad'ında Risale-i Nur Külliyyatı'nda belirttiği gibi, bin yıldır İslam'a yaptıkları hizmetler hakkında birçok araştırma kitapları ve çok sayıda makaleler yayınladı. Akademik araştırmalarını Türkçe, Arapça, İngilizce olarak kaleme almış olup bunlardan en önemlisi "Bediüzzaman Said Nursi ve Anadolu İman Hareketi" adındaki eseridir. Kendisi hiçbir Siyasi Parti ve yan kuruluşları ile alakası olmadığını bilhassa söyledi bize.

Zekeriya Kitapçı 1958'in Nisan ayından, 1959'un Ekim ayına kadar bir buçuk sene Bediüzzaman ile aynı evde kalmış ve bilfiil hizmetlerini görmüştür. Anlatımı gelecek... Zekeriya hocamızın elinde Hz. Üstad'ın el yazısı ile tashih ettiği ve dua yazdığı Osmanlıca el yazması kitaplar var. Bunların yanısıra ağabeylerden orijinal el yazısı mektuplar ve Hz. Üstad'tan kendisine tevarüs eden beyaz pamuklu bir hırka ile çok güzel bir seccade bulunuyor.

Zekeriya Kitapçı hocamız heyecanlı bir hatip. Evindeki sohbetimiz ve kamera çekimlerimiz saatlerce devam etti. Hatıralarını taslak olarak yazıp düzenledikten sonra kendisine gönderdim. Bu taslak metin üç kere aramızda gidip geldi, Zekeriya hoca kamera çekimlerine göre epeyce düzeltme ve ilaveler yaptı. Böylece hiç duyulmayan çok değerli hatıraları gün yüzüne çıkmış ve kayda girmiş oldu. Zaman ayırdığı için kendisine çok teşekkür ediyorum.

Zekeriya Kitapçı Anlatıyor:

— Zekeriya hocam isterseniz doğum tarihiniz ve doğum yerinizi sorarak başlayalım sohbetimize.

— Isparta'nın Yalvaç kazasının Sofular Mahallesinde 1937 yılında doğmuşum. Sofular, Anadolu Türkmen boylarının kurduğu bir mahalledir. Yalvaç da öyledir.

NUR TALEBELERİ SİZİ FAZLA TANIMİYOR, NİÇİN AKTİF HİZMETLERİN İÇİNDE GÖRÜNÜYORSUNUZ?

— Bediüzzaman Hazretlerinin yanında devamlı olarak kalıp da hizmetinde bulunan şu anda hayatta olan iki ağabeyden birisiniz. Diğeri Hüsnü Bayram Ağabey... Araştırmalarım sırasında adınız çok geçiyor. Sizin o dönemdeki okul arkadaşlarınızın çoğu ile görüştim. Onlar, 'Biz Üstad'ı ziyarete gittiğimizde her sefer kabul edilmezdik. Ama Zekeriya çok sık gider ve hemen içeriye alınırdı. Sonradan yanında kalmaya başladı' diyorlar. Peki, şimdi niçin cemaatin büyük bir kesimi, bilhassa genç nesil nur talebeleri sizi tanımıyor? Neden aktif hizmetlerin içinde görünmüyorsunuz? Bunu kardeşlerimiz bana soracaklar. Onlara nasıl cevap vereyim?"

— Sizin bana böyle bir soru soracağınızı asla tahmin etmiyordum. Haddi zatında bu benim için hiç kimsenin sormasını istemediğim bir sorudur. Ama aslında mutlaka cevap verilmesi de gerekiyordu. Aziz Kardeşim Ömer Bey! Bunun bize göre bir değil, birçok sebepleri var. Bu hususta hatırladığım ilk şey, Hz. Üstad'ın mübarek elini öptükten sonra iznini alarak, yüksek tahsil için Isparta'dan İstanbul'a gidişimdir. Yüksek tahsil biti... Derken ardından Pakistan da doktora yılları, sonra Türkiye'ye dönüş ve yeni bir akademik yarış. Doçentlik, Profesörlük, akademik ve ilmi hayat... Bunların yüklediği yeni yeni vecibeler ve daha birçok büyük olayların gelişmesi...

Fakat ben hiçbir zaman Hz. Üstad'tan kopmadım. Her zaman ağabeylerle temas içinde oldum. İstanbul'da kıt kanaat ve çok zor şartlar altında aldığım bir daireyi (Fatih/Çarşamba) Allah nasip etti medrese olarak verdim. O daire yokluk ve sıkıntılı yıllarda 20 seneden fazla nurlara hizmet etmiştir. Hz. Üstad hakkında, "Bediüzzaman ve Türkler " konusunda Selçuk Üniversitesinde ilk yüksek lisans tezini ben yaptırıldı. Daha sonra, Bediüzzaman Said Nursi ve Anadolu İman Hareketi'ni yazdım, Hz. Üstad'a olan ilmi vecibemi ödemeye çalıştım. Üstelik bunu YÖK Başkanı Kemal Gürüz döneminde yazdım. Başıma gelmedik kalmadı. İlimi unvanımın elimden alınması için soruşturmalar geçirdim, haksız yere cezalandırıldı. Ama ben Hz. Üstad'ı her zaman yanımda gördüm. Fakat onların hepsi daha sonra rezil ve rüsva oldular. Daha hangi birini anlatayım. Ömer! Aziz kardeşim kutunun kapağını fazla açtırma. Sonra kardeşlerim benden helallik istemek durumunda kalırlar. (gülüyor)

BABAM DİNSİZ OLURUM DİYE BENİ İLKOKULA GÖNDERMEDİ

— İlk çocukluk yıllarınız nerede ve nasıl geçti?

— Rahmetli dedem Kurk Ali lakabıyla tanınan sarıklı bir İslam Âlimi idi. Merhum babam İsmail Kitapçı, o zamanın okullarında çocuklar dine soğuk bir havada yetiştiriliyor endişesiyle beni ilkokula yazdırmamıştır. Babam benim hafız olmamı istiyordu. Bana, "Zeki oku!" derdi. "Zeki Oku!" diyen güür bir ses. İşte bu ses, daha sonra benim hayatımda "Zeki! Risale-i Nur'u oku" şeklinde tezahür edecekti. O günlerde Kur'an öğrenmek yasaktı. Ezanın bile, Tanrı Uludur! Diye okunduğu yıllardı. Merhum babam yarım yamalak kendi imkânları ile bana Kur'an okumayı öğretti. Sofular mahallesinde oturuyorduk. Bundan sonra Tekke Camii imamı Hasan Feyzi Efendi beni gizlice çalıştıracak ve hafız

edecekti. Hafızlığa bu şekilde başladım. Yedi, sekiz yaşlarına geldiğimde Çarşı Camii'nde Ramazan aylarında mukabele okurdum. Halk o yüzden beni "Küçük Hafız!" diye çok severdi.

Bu arada kendi imkânlarımla önce Osmanlıca'yı, daha sonra da yeni yazıyı öğrendim. Ne var ki merhum babam, "Oğlum okula gidenler dinsiz oluyor!" diye beni bir türlü ilkokula yazdırmıyordu. Ve ben arkadaşlarım okula gittikçe çok büyük sıktılar içinde kıvranıp duruyordum. Bundan sonra beklenmedik gelişmeler oldu. Benim bu sıkıntılarımı kendi ağzımdan dinleyen Öğretmen Ömer Selçuk Bey, babamı yarı tehditle ikna etti ve küçük bir imtihandan sonra beni Alemdar İlk Okulu'nun üçüncü sınıfına kaydettirdi. Dünyalar benim olmuştu. Böylece yüksek tahsile giden yol da bana açılmış oluyordu. Allah onların hepsinden razı olsun, makamları cennet olsun. Âmin!

BEDİÜZZAMAN'IN O SİHRİLİ İSMİNİ İLK DEFA BABAMDAN DUYDUM

— Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı ilk defa nasıl duydunuz?

— Anlatayım. Daha ilkokul yıllarımda, Bediüzzaman'ın o sihirli ismini duyduğumu ve şahsiyetinin derin etkisi altında kaldığımı söyleyebilirim.

Rahmetli babam İsmail Kitapçı Kadiri tarikatındandı. Geceleri kalkar ağlaya, sızlaya zikirler yapardı. Babam, Bediüzzaman'ı nerden, nasıl duydu bilmiyorum. Bana: "İsparta'da bir Bediüzzaman varmış, kemâlâtı çok yüksek bir zatmış. Onu ziyaret edip, mutlaka elini öpmem lazım" der, sayıklayıp dururdu. Daha sonra babamın İsparta'ya Üstad'ı ziyarete gittiğini, fakat ziyaretin mümkün olmadığını duydum. İsparta'dan döndüğünde, Bediüzzaman'ın kendisini kabul etmeyişi kendisinin bir takım eksiklerinden dolayı olduğunu söylüyor ve bundan dolayı çok büyük bir ıstırap çekiyordu. Merhum babamın gözyaşı katığı olan bu ızdıraplar küçük Zekeriya'nın, küçük kalbinde çok derin tesirler bırakmış, daha o yıllardan itibaren kafasına koymuş, O da İsparta'ya Üstad'ı ziyarete gidecek, Üstad onu kabul edecek ve geldiğinde babasına sevinçle, "İşte, baba Üstad beni kabul etti!" diyecek ve ondan ayrı bir sevinç duyacaktı.

Yıllar sonra Hz. Üstad'ın yanında kalmaya başlayınca, Bediüzzaman'ın babamı kabul etmeme sırrını çözdüm ben. Meğer Hz. Üstad ona en büyük şefkatini göstermiş. Üstad'ı bir ziyaretimden çıktığımda zorba ellerin bileklerimden yakalayıp doğruca beni emniyete götürdükleri, gecenin geç vaktine kadar ifademi aldıkları zaman anladım bunu. Meğer Üstad babamı karakollardan kurtarmış...

MEDRESE-İ YUSUFİYELER MAĞDUR EDİLMİŞ AĞZI DUALI NUR TALEBELERİ İLE DOLUYDU

— İlkokulu Yalvaç'ta bitirdikten sonra İsparta İmam Hatip Okulu'na gittiniz. İsterseniz o kısma geçelim?

— İlkokulu 1951 yılında bitirdim. Bu arada İsparta'da İmam Hatip Okulu açıldığını duydum. 1950 senesinde Adana, Ankara, İsparta, İstanbul, Kayseri, Konya ve Kahramanmaraş'ta ilk İmam Hatip okulları açıldı. Bu okulların dört yılı ortaokul, üç yılı lise bölümü olmak üzere toplam öğretim süresi yedi yıldır. Yalvaç Alemdar İlk Okulu'nu bitirince babamla birlikte sevinçle İsparta'ya gittik ve İmam Hatip Okulu'na kaydımı yaptırdık, okulun üst katındaki İmam Hatip yurdunda kalmaya başladım, babam Yalvaç'a geri döndü.

Benim için asıl mesele Üstad'ı ziyaret etmek, onun görmek ve duasını almaktı. Esasen Üstad hakkında kime, neyi, nasıl soracağımı da bilmiyordum. Zira o günkü şartlarda Said Nursi'nin adını bir toplumda telaffuz etmek bile cesaret meselesiydi. Bunu yaşayanlar bilir. Bugün için bunları izah etmek zor. Hz. Üstad'ın evini, yanında oturan komşusuna bile sorsanız gösteremezdi. Zira 163. madde sadece ve sadece Hz. Üstad ve kendisini hizmete adanmış bir avuç Nur talebeleri için çalıştırılıyordu. Hapishaneler, hayır! Medrese-i Yusufiyeler bu hususta mağdur edilmiş ağız dualı nur talebeleri ile doluydu. Şimdi elhamdülillah çok şeyler değişti.

İLK ZİYARETİM HÜSREV AĞABEYE OLDU

— İsparta'da nur talebelerinden ilk olarak kimlerle tanıştınız?

— Yine böyle sıkıntılı bir günde, İmam Hatip Okulu'nun bahçe duvarına yakın bir yerde duran sakallı bir adam gördüm. O zata titrek bir sesle Bediüzzaman'ı ziyaret etmek istediğimi söyledim. Bana çok sıcak davrandı ve "Seni Üstad'a götüremem, ama Üstad'ın çok sevdiği, Risale-i Nur'un çok kıymetli bir talebesi olan Hüsrev ağabeye götürebilirim" dedi. Hemen Hüsrev ağabeyin şimdi de bilinen evine gittik. Sokak kapısını çaldık, kapıyı açtı. Hüsrev ağabeyi görünce çarpıldım kaldım. Pırıl pırıl bir insan... Başında Hz. Üstad'inkine benzeyen sarık vardı. "Buyurun, buyurun" dedi, bizi içeriye götürdü. Şimdi O, bir sedirde oturuyordu. Ağzından çıkan kelimeler kuru kelimeler değil, insana hayat veren kelimelerdi. Hz. Üstad'ın makamını, Risale-i Nur'un mahiyetini, küfr-ü mutlak karşısında ifade ettiği manayı, komünizm tehlikesinden bahsetti. Bir profesör gibi düzgün konuşuyor, güzel misaller veriyordu. Biz edepten dizlerimizi de değiştiremiyorduk. İkinci vakti geldi, elimden tuttu: "Kardeşim bu günlük bu kadar, seni her zaman bekliyorum" dedi. Artık her hafta Hüsrev ağabeyi ziyaret etmeye başladım. Zaman zaman, Üstad Hazretlerini ziyaret etmek istediğimi belirtince de "Vakti henüz gelmedi" diyordu. Bana Asâ-yı Mûsa kitabını verdi, "Bunu

yazacaksınız” dedi. Onu yazdım, Başka risaleler de verdi. Gece yarılarında kimse görmeden, onları da büyük bir heyecan ve zevkle yazdım. Bu böyle iki sene kadar uzunca bir süre devam etti.

Zekeriya Kitapçı'nın yazdığı Tılsımlar Mecmuası'na Hz. Üstad'ın Zekeriya ismini de zikrederek yazdığı dua **BEDİÜZZAMAN'A İLK ZİYARETİMİ YEİS VE BİTKİNLİK İÇİNDE YAPTIM**

— Bediüzzaman Hazretlerine ilk ziyaretiniz hangi tarihte, nerede ve nasıl gerçekleşti? Neler konuştunuz?

— Hüsvrev ağabeyle bu şekilde görüşmelerimiz devam ederken bir gün bana; “Zekeriya kardeşim, sen Üstad'a ziyarete gidebilirsin” dedi. Sene 1953. Bu arada önce şunu söyleyeyim; Risale-i Nur'u yazarken bir taraftan diğer kitaplardan da okuyordum. O sıralarda okuduğum en ciddi kitaplardan birisi de merhum Yusuf Ziya Uygur beyin 'İnkılâplar, İhtilaller ve Siyonizm' adındaki kitabıydı. Kitap Yahudilerin insanlığın başına nasıl bela olduklarını anlatıyordu. Bu kitap benim bütün ümitlerimi tüketmiş, hayattan koparmış ve koyu bir çaresizlik içine sürüklemişti. Bunlar arasında, Cevat Rifat Atilhan'ın 'İğneli Fıçı' kitabı da vardı ve benim yaralarımın tuz ve biber ekmişti. İşte böyle bir zamanda bin bir türlü ruhi bunalımlar içinde kıvranıp durduğum bir sırada beynimde bir şimşek parladı. Bediüzzaman'a gitmeliydim artık... Hz. Üstad'ın evi, bizim İmam Hatip Okulu'na dolayısıyla kaldığım yurda çok yakındı.

Koyu bir kış günüydü. Doğruca Hz. Üstad'ın evine gittim. Titrek elimle O Sultan'ın kapısını çaldım. Bayram Yüksel Ağabey açtı kapıyı. Hz. Üstad'ın yanına beraber girdik. Üstad karyolasında yarı oturur bir şekildeydi. Yanı başındaki duvarda muazzam bir şecere, soy kütüğü vardı. Odasında sıradan bir halı, ortasında bir soba yanıyordu ve etrafa tatlı buhurdan kokusu yayılmıştı. Sobanın sıcaklığı hissediliyordu. Bediüzzaman tok bir sesle: “Gel Kardeşim” dedi bana. Yanına varınca elini anlıma koydu ve başımı okşadı. Hz. Üstad beni sanki ilk defa tanıyor değil de, uzun bir zamandır yanındaymışım gibi bir hava içinde kabul etti. Elini öptüm ve edeple önüne oturdum.

Hz. Üstad şöyle bir bakınca insanın halet-i ruhiyesini röntgen gibi çeker, hemen okurdu. O, benim perişan kalbimin röntgenini de çoktan çekmiş bulunuyordu. O asrın mürsidiydi. Bana: “Kardeşim! Sen ne hale gelmişsin böyle?” dedi. Sonra Risale-i Nur'dan ve onun yüksek hakikatlerinden bahsetti. Risale-i Nur'un, okuyanlara şimdiye kadar hiçbir zarar vermediğini, bilakis gönül ve kalplere şifa verdiğini söyledi. Çok güvenc ve tok bir sesle ve kendinden çok emin bir şekilde konuşuyordu. Yahudilerin ve Masonların haris emellerinden anlattı. Tekrar Risale-i Nur'a dönerek, Risale-i Nur'un Anadolu'da Küfr-ü mutlakın ve Komünizmin belini kırdığı gibi masonluğun da belini kıracağını ve bu milletin imdadına yetişeceğini söyledi. “Kardeşim! Yeise düşme, moralini bozma... İstikbal İslam'ındır... Hiç korkma... Küfrün, zulmün karşısında Risale-i Nur sizin için tam bir ilaçtır... Kurtuluş Risale-i Nur'dadır...” şeklinde çok yüksek seviyede bir ders verdi. Hz. Üstad'ın bu sözleri bana sonsuz bir ümit vermişti. Sonra Üstad bana: “Sen hoş gelmişsin kardeşim, sen hoş

gelmişsin kardaşım” dedi. Tabi ben bunun manasını bilmiyordum. Bayram Ağabey bana dokununca anladım. Üstad’ın elini tekrar öptüm ve bütün yeis, ümitsizlikten kurtulmuş bir halde huzurundan ayrıldım.

— Bu dersten sonra sizdeki o yeis ve bitkinlik bitti mi?

— Tamamen bitti... Bediüzzaman’ın yanından çıktıktan sonra gönül dünyamdaki dalgalanmalar, hırçınlıklar gitmişti. Gönülümde, kalbimde hiçbir yeis, hiçbir korku kalmamıştı. Adeta bir çocuk gibi yeniden doğmuştum. O anı hiç unutmuyorum. Kendimi öyle hafif hissediyordum ki, birisi ‘üff’ dese uçup gidecek kadar hafiflemiştim. Artık hiçbir şeyden korkmuyordum. Risale-i Nur okuyanlar hapse girermiş, başlarına iş açılmış gibi şeyler aklıma bile gelmiyordu. Düşündüğüm tek şey vardı; Üstad’ı seveceksin! Risale-i Nur’u okuyacaksınız! Yazacaksınız! Onun yüksek hakikatlerini korkmadan çekinmeden herkese ilan edeceksin...

ISPARTA EMNİYET MÜDÜRÜ: BEDIÜZZAMAN’DA NE BULUYORSUN?

— Üstad’ın evine girip çıkarken polis karışmıyor muydu size?

— Bununla ilgili bir hatıramı anlatayım. Bediüzzaman’a yaptığım ilk ziyaretten sonra, daha sık gitmeye başladım. Üstad her defasında yüzümü okşar, mübarek elini başımın üstünde dolaştırır ve uzun uzun Risale-i Nur’dan dersler verirdi. Bunları küçük notlar halinde kaydetmediğime bugün bin kere pişmanım! Yine bir gün ikindi vaktinde Hz. Üstad’ı ziyarete gitmişim. Yolumun üstünde Üstad’ın evinin yakınlarında küçük Bey Camii vardır. Dikkatimi çekti. Orada, izbandut gibi bir adam, elinde fosur fosur sigara ile tahta bir sandalyeye oturmuş, aval aval gelip gidene bakıyordu. Her ne ise lafı fazla uzatmayalım, Hz. Üstad’ı mutad ziyaretimi yapmış, neşe ile okulun pansiyonuna dönüyordum.

Bey Camii’nin önünden geçerken kerpeten gibi bir el bileklerimi tuttu, hiç konuşmadan kendisini takip etmemi söyledi. Bir anda kendimi Isparta Emniyeti’nde buldum. Meğerse o izbandut adam sivil polismiş. Sonradan anlıyorum ki benim için özel talimat almış. Ben çizmeyi çoktan aşmışım, farkında değilim.

Isparta Emniyet Müdürü beni bizzat huzuruna çağırırdı. Girdim. Hışımla, “Sen İmam Hatip talebesi misin?” dedi. Ben çekine, çekine, “Evet” dedim. Ondan sonra açtı ağzını, yumdu gözünü... Azarlıcasına Bediüzzaman’ı niçin sık sık ziyaret ettiğini mi? İmam Hatip Okulu’nda bulamayıp da Bediüzzaman’da ne bulduğumu, Said Nursi’nin Atatürk ve İnkılapları hakkında neler söylediğini sordu. “Sen Bediüzzaman’a gideceğine, ben senin tren biletini alsam, gitsen Atatürk’ü Anıt Kabir’de ziyaret etsene?” dedi. (gülüyor)

Ona benim ziyaret süremi de söylemişler. “Bir buçuk saatini, o koskoca Bediüzzaman senin gibi bir talebeye niye sarf eder?” dedi. Tabi ben bunlara alışkın değildim, şaşırıp kaldım. Kendimi toparlamaya çalıştım. “Efendim, Üstad her zaman olduğu gibi bana edep, ahlak dersi verdi, vakit namazlarıma çok dikkat etmemi söyledi. Atatürk ve İnkılapları hakkında hiçbir şey duymadım. Efendim ben size ne söyleyebilirim. Hiç fikrim yok” dedim. Vakit bir hayli ilerlemiş, gece saat on bir olmuştu. Emniyet Müdürü sert bir şekilde yine o izbandut gibi adama seslendi, “Beraber gidin, bunun nüfus cüzdanını getirin” dedi. Dışarıya çıktığımızda yerde yarım metre kar vardı.

Heyhat! Gece yarısı kimlik getirmenin ne olduğunu daha sonraları anladım ben. Hakkımda dosya açılmış meğer emniyette. Doktoramı yapıp da Pakistan’dan döndüğüm zaman bazı tahta kapıların bile bana çelik kapı gibi bir bir kapatıldığında çok iyi anlamıştım bu meseleyi. İlk müracaatımda bana buyurun, buyurun diyen bazı devlet kuruluşları, daha sonra geldiğimde, “Kusura bakmayın” deyip bir bahane ile beni savuşturuyorlardı. Artık ben vatana, millete zararlı bir adamdım. Nur talebesi olmak, o devirlerde belli çevrelerce itilmiş, kakılmış, hor ve hakir görülme şeklini adıydı.

OKUL ÖDEVİ OLARAK BEDIÜZZAMAN’LA RÖPORTAJ YAPTIM

— İmam Hatip Okulu’nda öğretmenlerinizin Üstad Bediüzzaman’a karşı tavırları nasıldı? Sizin Said Nursi ile görüştüğünüzü biliyorlar mıydı?

— Biz Isparta İmam Hatip Okulu’nda okurken, bu okullarının gayesini bilmeyenler İmam Hatip Okulları’nın karşısındaydı. Bir de sınıfa Matematik, Fizik, Kimya, Türkçe ve diğer bazı hocalarımız daha derse başlamadan önce on dakika; “Ne işiniz var ki buraya geldiniz? Hayatta hiçbir beklentiniz olmayacak. Diğer liselerde okuyanlar yüksek okullara gidecek. Onlar kaymakam, doktor, öğretmen olacaklar. Sizin hiç bir kıymetiniz yok. Ölü mü yıkayacaksınız. Gidin evinizde tavuk besleyin, yumurtanın tanesi yedi buçuk kuruş...” diye nutuk atarlar, bize hakaret etmeyi derslerinin bir parçası haline getirirler ve bizleri aşağılamak için her şeyi söylerler, sonra da kaba bir kahkaha ile gülerlerdi.

Bunlardan birisi de Türkçe öğretmenimiz Mehmet Özkaynak Bey idi. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi mezunu tipik bir solcuymuş, soluğu bizim okulda almıştı. Üstelik hiçbir eğitim ve öğretim tecrübesi de yoktu, aynı havadan saz çalardı.

Ders anlatırken sorduğum sorularla çuvallar dururdu. Divan Edebiyatı yanında muazzam bir Tekke Edebiyatı olduğunu ilk defa benden öğrenmiş ve özür dilemişti. Hülâsa ben onun tatlı belası haline gelmişim. Kompozisyon derslerine de o girerdi. Benim koyu bir nurcu olduğumu da çok iyi bilirdi.

Bir defasında bu Kompozisyon öğretmenimiz Mehmet Bey, hepimizin sevdiği bir kimseyle; mesela bir öğretmen, bir okul müdürü veya önemli bir kişiyle birer röportaj yapmamızı ve bunun sınıfta okunmasını ödev olarak verdi. Başkaları ne yapardı onu düşünmüyordum, ama ben kafama koydum Hz. Bediüzzaman'ı ziyaret edecek ve O neyi ders veririse anlattıklarını röportaj şekline getirecek, sınıfta okuyacaktım.

Tarih 1 Kasım 1957. Günlerden Cuma idi. Büyük bir heyecanla Hz. Üstad'a koştum. Daha önce söylediğim gibi O, gerçek manada bir Mürşid-i Kâmil idi. Bana bir nazar etmiş, kalbimin röntgenini çekmiş ve niçin geldiğimi çoktan anlamıştı. Vallahi anlatamam onun kemalatını... Anlatamam ben Hz. Üstad'ı... Yani senin göğsüne röntgen konulunca nasıl hiçbir şeyi saklamadan ne varsa çekiyor ya... Bakınca, bir bakınca röntgen gibi bilirdi içini böyle... Bir nazar etmesi yeterdi... Böyle bir Üstad... Bu mana ile geldim Üstad'a.

Sanki beni bekliyormuş gibi, "Gel kardeşim otur" dedi. Bir başladı İmam Hatip Okullarının önemini anlatmaya... "Kardeşim, ben İmam Hatip Okullarıyla yakından alakadarım. İmam Hatip Okullarının benim yanımda çok ehemmiyeti var. İnşallah eski medreselerin yerini tutacak ve halkı irşad vazifesini tam yapacaklar. Bu zamanda ihlâslı bir İmam Hatip talebesi yüz elli evliya kadar hizmet edebilir. Sana şunu söylüyorum ki, sizler kat'iyen hizmet-i diniyenizde maddi menfaat istemeyiniz. Size verilen ücreti sırf bir ihsan-ı İlâhi olarak kabul ediniz, hizmetimin ücretidir demeyiniz. Benim talebelerim kimseden hediye kabul etmezler. Onlara en yüksek makam da verilse, hatta 3 bin lira da aylık verilse yine dönüp bakmazlar. Hizmet-i diniyelerini alet ve tercih etmezler." Hz. Üstad'a daha başka şeyler de sordum. Bana Eski Said döneminden, İngiliz'in İstanbul'u işgal ettiklerinde yaptığı hizmetlerden, Divan-ı Harpten, müspet hareket etmenin öneminden vs. anlattı. Daha çok şeyler söyledi. Ben İmam Hatip Okulu öğrencisi olarak başı göklere değercesine gururlu bir öğrenci olmuştum. Hemen pansiyona geldim, akşamdan mülakat haline getirdim, yazdım bunları.

— Sınıfta okudunuz mu?

— Evet okudum. Ertesi günü okula geldim. Öğretmenimiz Mehmet Özkaynak: "Zekeriya, nasıl bir röportaj yaptın?" dedi. "Efendim, malum ama meçhul gösterilen bir zat ile yaptım. Son derece bilinen bir zat olmasına rağmen, meçhul gösterilmek istenen Said Nursi ile yaptım" dedim. Sınıfta nefesler kesildi, başladım okumaya. Nasıl yola çıktığımı, Hz. Üstad'ın kapısını nasıl çaldığımı, Onun beni nasıl kabul ettiğini ve onun dediklerini bir, bir okudum. 3-4 sayfa... O gün sınıfta nefesler kesildi. Öğretmenim de hiç ses çıkaramadı, gık demedi. Hâlbuki Üstad'a muhalifti. Yıllar sonra Mehmet Özkaynak öğretmenle Antalya'da görüştüm. Benden özür diledi. "Yahu Zekeriya Bey, kıymetinizi hiç bilememişim ben" dedi. Ben profesör olduktan sonra arkadaşlar hala bana telefon edip, "Biz senin profesör olacağını, o mülakatta anlamıştık zaten" diye latife yapıyorlar. Bu Hz. Üstad'la yapılan tek mülakattır.

- *Evet Efendim. Üstad iyice doğruldu. Sağ kolunu kaldırarak biraz ileriye doğru uzattı ve alev saçan gözlerini bana doğru çevirerek:*

- *Kardeşim! dedi. "Ben İ.H.O. talebeleriyle yakından alakadarım. Evet! İ.H.O. larının benim yanımda çok büyük bir ehemmiyeti var. İnşallah eski hakiki medreselerin yerlerini tutacak ve halkı irşad vazifesini tam yapacaklardır. Bu zamanda ihlâslı bir İ.H.O. talebesi yüzelli evliyaya kadar imana hizmet edebilir. Sana bunu söylüyorumki; Sizler kat'iyen hizmet-i diniyenize mukabil maddi menfaat istemeyiniz. Kalbende olsa*

Zekeriya Kitapçının 1 Kasım 1957 tarihinde okul ödevi olarak Bediüzzaman'la yaptığı röportajdan bir bölüm

İMAM HATİP TALEBELERİ OLARAK TOPLUCA BEDIÜZZAMAN'A MEKTUP YAZDIK

— İmam Hatip Okulu'nda talebe arkadaşlarınız içinde nur talebesi olanlar var mıydı?

— Evet, çok vardı. Isparta İmam Hatip Okulu öğrencileri arasında hizmet bir hayli gelişmiş, çok dikkat çekici bir hal almıştı. Üstad'ı alışılmış sakallı ağabeylerin dışında yeni yeni okul talebeleri de ziyaret etmeye başlamıştı. Bunlardan Hz. Üstad çok memnun oluyordu.

— Bana Bediüzzaman Hazretlerine hitaben yazılmış bir mektup gösterdiniz. Nedir bu mektubun hikâyesi?

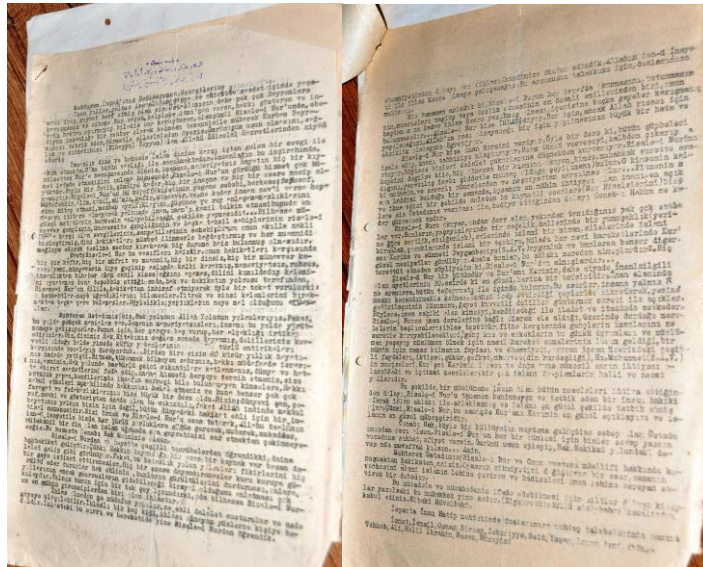
— Anlatayım. O talebe arkadaşlarla beraber bir gün oturduk Kurban Bayramını tebrik vesilesiyle Hz. Üstad'a iki sayfalık bir mektup yazdık. Sonra bu mektubu topluca gidip Hz. Üstad'a takdim ettik. Üstad bundan öylesine hoşnud oldu ki ben bunu anlatamam. "Maşaallah! Bin Barekallah!" diyor mübarek elleri ile yüzümüzü okşuyor, dualar ediyordu. Ne ilginç bir Risale-i Nur tevafukudur ki, o mektup bana bu mülakattan iki gün önce ulaştı. Bu arada diğer İmam Hatip Okullarıyla da temasa geçtim, onlara elimden geldiği kadar küçük risalelerden gönderiyor, Risale-i Nur'la tanışmalarını sağlıyordum. Herkes okulda bana Zekeriya Ağabey derdi. Sabah ezanını erkenden okur, bütün öğrencileri bir bir sabah namazına kaldırırdı, imamlığı da kendim yapardım. Onların hepsi daha sonraki yıllarda aktif birer hizmet eri oldular. İşte Ömer Bey kardeşim senin bulup konuştuğum dediğin o talebelerin çoğu benim gönüldaşlarım idi.

Isparta İmam Hatip Okulu talebeleri 1957

Sağdan Zekeriya Kitapçı, Vahab Oğuz, misafir, Suad Alkan, İlhan Armutçuoğlu

Oturanlar sağdan Sebahaddin Öztürk, Mustafa Öztürk

Isparta İmam Hatip Okulu talebelerinin Bediüzzaman'a Bayram tebriki olarak yazdıkları mektup

Mektubun ilk paragrafı ve sayfanın sonunda isimleri bulunan 15 talebe:

Muhterem Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerine,

Uzun yıllar, yalnız insanlığın dünya ve ahirette saadet içinde yaşaması için gayret sarf etmiş olan siz Üstadımızın daha pek çok Bayramlara kavuşmanız ve cihana nur saçan, kalplere itminan veren. Hakkı gösteren ve insanı haktan ayırmayıp bilakis ona kavuşturan âlem şumul Risale-i Nur'un da ebediyen insanlığa bir rehber olarak kalması temennisiyle mübarek Kurban Bayramınızı tebrik eder, hürmetle ellerinizden öperiz. Ömrünüzün uzun olmasını, sağlık ve sıhhatinizi (El Hayyul Gayyum) olan Allahü Zülcelâl hazretlerinde niyaz ederiz. ...

Isparta İmam Hatip Mektebinde dualarınıza muhtaç talebeleriniz namına

İsmet, İsmail, Osman, Bircan, Zekeriya, Said, Yaşar, Osman, Avni, Nuri, Vehhab, Ali, Halil İbrahim, Hasan, Hüseyin (15 talebe)

BELEDİYE HOPARLÖRÜ İLE RİSALE-İ NUR İLANI YAPTIRDIM

— Okulda nurcu arkadaşlarınızla beraber mi hareket ediyordunuz?

— Evet öyleydi. Kendimi Risale-i Nur hizmetlerine vakfetmiş gibiydim. Gözümde hiçbir korku yoktu. O zamanlar hatırlıyorum arkadaşlarla aramızda 200 kuruş kadar para toplamıştık. Belediyenin hoparlörü vardı. Gittim oraya, “Efendim bu belediyenin hoparlöründe bu ilanlar kaç para?” diye sordum. Kelimelere göre imiş. Kelimeleri sayıldı, 250 kuruş ödedim. Belediye hoparlöründen: “Risale-i Nur okumak iman, ahlak, irfan dersi almaktır” diye ilan ettik. Üstad’ın bundan haberi yoktu. Bediüzzaman kendisi yaptırıyor demesinler diye kendi kendime yaptım ben bu ilan işini. Hizmetin kendisi şekillendiriyordu insanı. İmam Hatip Okulu Üstad’ın evine yakındı. Ben okulun üst katındaki pansiyonda kalıyordum.

BEDİÜZZAMAN’IN YANINDA DEVAMLI OLARAK KALMAYA BAŞLADIM

— Bediüzzaman Hazretlerinin yanına epeyce bir süre gidip geldiniz. Daha sonra bir buçuk sene beraber kaldınız, hizmetlerini gördünüz. Nasıl oldu bu mazhariyet?

— Evet, okul pansiyonundan Hz. Üstad’ın evine gidip gelmelerim dört sene kadar devam etti. Daha sonra kader bana, 1958 senesinin Nisan ayından 1959’un Ekim ayına kadar Hz. Üstad’ı birebir hizmet etme imkânı verdi. Bir buçuk sene... Bu sürenin ilk iki buçuk ayı daha da farklı oldu. Biraz sonra anlayacaksınız. Hz. Üstad’ın yanında kalmaya başlayınca, İmam Hatip Okulu’na Üstad’ın evinden gidip gelmeye başladım. Abdest suyunu ısıtmak, abdest aldirmek, yemeğini yapmak dâhil her hizmetinde bulundum...

Bu devamlı kalma işinin nasıl geliştiğini anlatmadan önce şunu arz edeyim:

Ankara’da Said Özdemir, Atif Ural. Isparta Milletvekili Dr. Tahsin Tola, Mustafa Türkmenoğlu ve diğer kardeşler vardı. Onlarla benim çok özel hatıralarım vardır. Atif Ural’ın mektuplarını bir gülkurusu gibi hala saklamaktayım. Biz o zamanlar, Ankara’daki bu kardeşlere izafeten ‘Bizim Ankara Hükümeti’ derdik onlara. Onların bir hükümeti varsa, bizim de bir Ankara hükümetimiz var manasında... Ceylan ağabeyin latifesiydi bu. Bununla gülüşür dururduk... Hz. Üstad’ın, “Neşredilsin!” dediği mektupları işte bu bizim kendi Ankara hükümetimize gönderir, sonra da latifeler eder, hatta bazen kendi aramızda bakan falan da tayin ederdik.(!)

1958 yılında beklenmedik bir hadise oldu.

Bir duyduk ki, Nazilli’de bir dersane baskınından dolayı Üstad’tan giden ama ağabeylerin imzası bulunan bir mektubu, ‘Bizim Ankara Hükümeti’ milletvekillerine, bazı evlere filan dağıtmışlar. Mektubun altında da Zübeyir, Bayram, Tâhîrî, Ceylan, Sungur, Rüşdü imzaları var. Bunu, sanki bir harp beyannamesiymiş gibi gazeteler; Said Nursi nerdeyse hükümete başkaldırdı gibi manşetlerle vermişler. 1958’in Nisan ayında¹. Gazeteler bunu yazınca ben hemen Hz. Üstad’a koştum. Bir baktım ki, Üstad tek başına yapayalnız kalmış. Hizmetinde bulunanların hepsini de polis almış götürmüş. Ama inadına Üstad, yel kayadan ne aparır dercesine dimdik ayakta ve hayatta idi. Orada Üstad’ın ne kadar müdebbir olduğunu bir kere daha gördüm. Üstad beni görünce: “Gel kardeşim Zekeriya, artık sen gitme” dedi. Bu arada Vahşi Şaban (Akdağ) Ağabey geldi. Daha ertesi günü Tâhîrî ağabey yerine Büyük Ruhlu Küçük Ali ağabey geldi. Ben, Mustafa Ezener, Mahmud Çalışkan, Vahşi Şaban Ağabey kaldık Hz. Üstad’ın yanında. Çilekeş Mustafa Ezener ağabey gündüzleri gelip gidiyordu. Günlük derslerimizde de hiçbir aksama yoktu. İşte bu şekilde bu aciz, İmam Hatip Okulu pansiyonundan ayrılıp, Hz. Üstad’ın yanında devamlı olarak kalmaya başlamış oldu. Ta İstanbul’a, Yüksek İslam Enstitüsü’ne gidinceye kadar kaldım yanında. 1958 Nisan’ından, 1959 Ekim’ine kadar bir buçuk sene.

İşte böyle aziz kardeşim. 30 Nisan 1958’de nurun büyük kahramanlarına Ankara’da Medrese-i Yüsûfiye’nin kapısı açılırken, bu aciz Zekeriya’ya da gerçek Medrese-i Nuriye’nin kapısı ve O büyük Anadolu Evliyasına giden yol açılmış oluyordu. Bu benim için Cenab-ı Hakkın sonsuz lütuf ve kereminden başka bir şey değildi... 30 Nisan 1958’den, 4 Temmuz 1958’a kadar yaklaşık iki buçuk aylık bu süre benim Hz. Üstad’a olan hizmetimin birinci devresidir ve bu böyle ağabeylerin Ankara’da hapisneden çıkmalarına kadar devam etmiştir.

BEDİÜZZAMAN’IN YANINDA GÜNLÜK HİZMETLER

¹ 1958 Ankara davasına ait elimizde bulunan mahkeme kayıtlarındaki bilgiler şöyle: Suç tarihi: 26/4/1958. Isparta’da bulunan ağabeylerin tevkif tarihi: Ziver Gündüzalp, Ceylan Çalışkan 30/4/1958. Tâhîrî Mutlu, Bayram Yüksel, Rüştü Çakın 2/5/1958. Tahliye Tarihi: 4/7/1958. (Ömer Özcan)

— Hz. Üstad'ın yanında kalırken hizmetlerini görüyordunuz. Bu hizmetler nelerdi?

— Artık bu yeni dönemde, Hz. Üstad'ın şahsi hizmetlerini yerine getirmek Isparta İmam Hatip Okulu (lise kısmı) talebesi olan bu kaba saba(!) Zekeriya Kitapçı'ya kalmıştı. Tabi Şaban ağabeyle beraber... Bu cümleden olmak üzere, Hz. Üstad gecenin bir vaktinde teheccüde kalkardı. Üstad kalkar kalmaz hemen odasına koşar, önce ona aç karnına bir bardak soğuk su verirdim. Bu onun vazgeçilmez bir alışkanlığı idi. Sonra sobasını yakar, abdest suyunu ısıtır, leğenini yere kor, abdestini aldırır, olmayan dişleri için sırf sünnet-i seniyye gereği küçük misvakını verir, sonra da havlusunu uzatırdım. O elleri ve ayaklarını siler ve teheccüd namazını kılmaya hazır hale gelirdi.

Üstad namazlarını yalın ayak kılardı. İbadeti sırasında kalabalıktan hiç hoşlanmazdı. Öyle bir heybetle niyet edişi vardı ki, cehri bir şekilde “Teveccehtü ila Beytikeşşerif” dediğinde bu sesin Kâbe'den de duyulduğunu zanneder, heyecandan düşüp bayılacak hale gelirdim. Daha sonra küçücük bir çaydanlıkta, sadece bir çay bardağı alışımlı çayını hazırlar, bir iki damla da limon suyu sıkar, kendisine takdim ederdim. Kuşluk ve ikindiden sonra ise tekrar odasına girer, kuşluk ve ikinci sonrası yemeğini dört kaşıklık yıldız şehriye çorbasını hazırlar Üstad'a sunar ve hemen yanından çıkardım. Üstad yalnız başına yemekten hoşlanırdı. Bütün bunlar Hz. Üstad'ın alışlagelmiş rutin hizmetleriydi. Vahşi Şaban ağabey de aynı şekilde bu günlük hizmetlere bakardı.

Bu arada utanarak ta olsa bir şeyi itiraf etmek isterim.

Bir defasında Üstad'tan arta kalan çayı teberrüken sabah kahvaltısında ısıtıp içmek istedim. Üstad'ın küçük çaydanlığını aldım, içine biraz su ilave etim, ısınması için odamızdaki mangal ateşinin üstüne koydum. Biraz sonra kora kuvvetli bir şekilde üflediğimde, çaydanlıkta bir patlama oldu ve o çayların hepsi yüzüme savruldu. Hayret ve dehşet içinde şaşırıp kaldım. Bütün bunlar için kimden ve nasıl özür dileyeceğimi hala bilmiyorum.

— Beraber kaldığınız Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey ile Vahşi Şaban (Akdağ) ağabeyi de anlatsanız?

— Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey, kalbindeki iman nurunu halet-i vechiyesinde aydınlatan bir kimseydi. Hz. Üstad'a çok düşküdü. Üstad'ın bahsi geçince hemen cezbeye kapılır ve “Hık!” “Hık!” diye kendinden geçerdi. Bana, Üstad'a çok ciddi bir şekilde kalben yöneldiğinde kendisini boş çevirmediğini söylerdi. Bir gün, “Şu anda içinden bir niyet tutsan, Üstad seni köyüne gönderir mi?” diye takılmıştım. “Keçeli beni tecrübe etmeye kalkışma” demişti. Bunu ispat etmeye hazırdı. Bu yüzden onun yanında çok dikkatli konuşurduk. Ben bunu baştan bilmiyordum. Şaban Ağabey dikkat et diye beni uyarmıştı. Bizler anlayamayız onu.

Bu aylar hasad ve harman aylarıydı. Bir gün bu harman mevsiminde Şaban ağabeyin babası geldi, oğlunu götürmek istedi. Şaban Ağabey, “Ben bu kapıdan ayrılmam” dedi ve gitmedi. Üstad Hazretlerinin bundan haberi yoktu. İyi hatırlıyorum, ertesi günü Üstad Emirdağ'ına gitti ve alışlagelmişliğin dışında uzunca bir süre orada kaldı. Bu da Üstad'ın has bir keyfiyeydi. Olup bitenleri, Üstad'tan hiçbir kimse gizleyemezdi. Sonradan Üstad yolda otomobille giderken Şaban ağabeyin babasına rast geliyor. Üstad orada onunla ilgileniyor, babası çok etkileniyor, “Şaban” senindir diyor.

ÜSTAD'IN DÜNYA YEMEĞİ, DÜNYA ZEVKİ İŞTE BU

— Bediüzzaman neler yer içerdi?

— Benim için en ilginç ve bir o kadar da yürek dağılayıcı Üstad'ın kuşluk ve ikinci sonrası nefisini köreltmek için yediği yemektir. Bu yemeğin adı neydi? Ben onu hala bilmiyorum, fakat yapılışı şöyleydi;

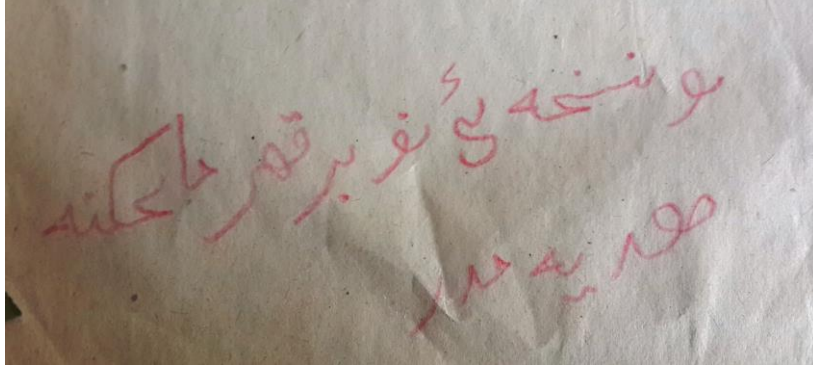
Küçük bir sefertası vardı. Onun dibine iki parmak su koyacaksın. Kızartmamak şartıyla fındık kadar tereyağı katıp kaynatacaksın. Onun içine de yarım avuç yıldız şehriye atacaksın, azıcık da yoğurt, bazen de bir yumurta. Hz. Üstad'ın yemeği işte bu... Bunu hem kuşluk, hem de ikindiden sonra yerdin. Ben hep bu yemekten yaptım Hz. Üstad'a. Bizim yemek kaşığımızla ancak üç-dört kaşık yapardı bu yemek. Üstad'ın dünya yemeği, dünya zevki işte bu. Dört kaşık şehriye çorbası... Bunu değiştirdiğini ben asla görmedim...

Şimdi Ömer Kardeş! Ben sana soruyorum; Bir insan adı ne olursa olsun en çok sevdiği yemeği kaç gün üst üste yiyebilir? Sen de ki, azami bir hafta. Hayır, bir ay. Ben diyeyim bir sene... Bu asla mümkün değildir. Neylersiniz ki Hz. Üstad bu karışımı, vefat edinceye kadar yemiş ve bunda hiçbir değişiklik yapmamıştır. Onun dünyadan yemek olarak nasibi her zaman bu dört karışıklık yemek olmuştur. Bundan akıl sahipleri ve bu yüce dine hizmet iddiasında bulununlar için alınacak çok büyük ibretler vardır. İşte Hz. Üstad burada da kendini gösteriyor...

BEDİÜZZAMAN YERE DÖKÜLEN ŞEHRİYELERİ TOPLUYORDU

— Zekeriya hocam siz o tarihlerde nihayet lise talebesisiniz. Hz. Üstad'ın hizmetlerini görürken hatalar yapar mıydın? Üstad sana bir şey der miydi?

— Sana hala utandığım bir hatıramı anlatayım: 1958’de Bediüzzaman’la beraber kalmaya başladıktan sonra ekseriya yemeğini ben ve Şaban Ağabey yapıyorduk. Bir defasında utandım ben Hz. Üstad’tan. Vallahi utandım... Orada masa gibi bir sehpanın üstünde yıldız şehriye paketi vardı. Ben kaba saba(!) bir insanım. Hz. Üstad’ın yemeğini yapıyorum ya... Bir gün yıldız şehriyelerini avucuma alırken yere üç-beş tane düşürmüşüm. Ben farkında değilim. Bunu utanarak anlatıyorum. Odasına girdiğimde bir de ne göreyim Ömer Bey, Hz. Üstad o yaşlı haliyle yerinden kalkmış, (Zekeriya Bey şiddetle ağlıyor) benim düşürdüğüm o yıldız şehriyeleri tek tek topluyor, yerine koyuyor... Bir taraftan da bana bakarak, sen ne yaptın keçeli dercesine tebessüm ediyordu. Bir tek şehriye tanesinin bile israf olmasını istemiyordu. İşte Üstad böyle bir Üstad idi...

Hz. Üstad, Zekeriya Kitapçı’ya hediye ettiği Mektûbat kitabına şöyle yazmıştı:

“Bu nüshayı Nur’un bir kahramanlığına hediyemdir.”

BEDİÜZZAMAN HEM GÂZİ, HEM MÜCAHİD, HEM DE MERT VE CESUR BİR İSLAM KOMUTANIDIR

— Zübeyir ve diğer ağabeyler 1958’de Ankara’da hapisanede iken Hz. Üstad’la aynı evde çoğu zaman yalnız kaldınız. Bu sıralarda Üstad’la hiç hususi konuşmalarınız oluyor muydu?

— Bu iki buçuk aylık dönem hayatımın en parlak altın günlerini teşkil eder. Bediüzzaman’ı yakından tanımak, O’nunla hem hal olmak, çok özel sohbetlerine nail olmak, aman Allah’ım ne büyük lütuf... Hz. Üstad bazen beni odasına çağırır Eski Said’ten, zor şartlar altında yaptıkları harplerden, ata binmeden, silah ve kılıç kullanmaya kadar hatıralarından anlatırdı. Bunlar bana ayrı bir heyecan verirdi... Bazen de çileli Yeni Said hayatından bahseder, kendisine yapılan zulümleri anlatırdı. Bir defasında o kadar heyecanlandı ki bağırını açtı, verilen zehirler dolayısıyla vücudunda çıkan belirtileri gösterdi. Bu onun için değil, bizler için iki damla gözyaşıydı. Bu haliyle o; bir büyük Anadolu Evliyası olması yanı sıra, hem Gâzi, hem Mücahid, hem de mert ve cesur bir İslam Komutanı idi.

ÜSTAD HAPİSTEN ÇIKAN TALEBELERİNİ EMİRDAĞ’DA KARŞILADI

— Zübeyir ağabeyler 4 Temmuz 1958’de hapisaneden tahliye oldular ve Ankara’dan ayrılıp Hz. Üstad’ın yanına geldiler. O anda Hz. Üstad’la beraber miydiniz? Bediüzzaman’la ağabeylerin karşılaşmaları nasıl oldu?

— Nurun kahramanlarının Medrese-i Yûsûfiye’den çıkmaları, şüphesiz herkesten ziyade Üstad Hazretlerini sevindirmişti. Zübeyir’ini, Bayram’ını, Ceylanı’nı Sungur’unu, Tâhirî’sini Emirdağ’ında karşılayacaktı. Beni Isparta’daki evde bıraktı, kendisi Emirdağ’ına gitti. Orada neler olduğunu bilmiyorum. Tahminen birkaç gün sonra kapı zili çaldı, hemen aşağıya indim. Hz. Üstad ve ağabeyler taksiden sevinçle iniyorlardı. Temmuz ayıydı, hava çok sıcaktı ama hafif bir çiseleme de olmuş toprak yatışmıştı. Üstad: “Kardaşım, bu yağmur daha önce de yağdı mı?” diye sordu. “Hayır, yağmadı Üstad’ım” dedim.

Ağabeyler Üstad’la beraber Emirdağ’dan çok büyük bir sevinç ve coşku içinde Isparta’ya gelmişlerdi. Orada, Üstad’ın evinin önünde bir hasret giderme ve bir kavuşma sahnesi yaşandı ki o tablo adeta hafızama kazınmış... Birbirimizle öylesine kucaklaşıyor, öylesine sarılıyorduk ki bu tarifi imkânsız bir şey. Bir ara Hz. Üstad Sungur ağabeye seslendi, beni göstererek; “Sungur! Sen bu keçeli ile bir cesette iki ruh gibisiniz!” dedi. Bu, Hz. Üstad’ın bu acize büyük bir iltifatı olmalıydı...

Medresede Sungur ve diğer ağabeylerle acı ve tatlı günlerimiz oldu. Bunların birçoğu bende kalacak ve benimle beraber öbür dünyaya gidecektir. Ne var ki çok daha sonraki yıllarda ‘Anadolu İman Hareketi’ni yazarken tekrar Sungur ağabeyin kapısını çaldım. Beni bağına bastı ve bir gönül coşkusu ile kabul etti. Eski günleri ağlaşıp hatırladık. Buna Sungur ağabeyin analar anası eşi de katıldı. ‘Anadolu İman Hareketi’ni yazarken her bir bölümünü ona gönderiyordum. O da bin bir türlü meşguliyetleri içinde bana vakit ayırmış, bu kitabın her bir bölümünü ayrı ayrı tashih etmiş ve bazı şeyler de ilave etmiştir. Bu böyle yaklaşık bir sene devam etti. Bu vesile ile birkaç defa Konya’ya

geldi. Eski günleri hatırladık, beraber fotoğraflarımız oldu. Kardeşlerimizle çok tatlı sohbetler ettik. Bundan da öte bu kitabıma bir 'Takriz' yazdı, bizlere son bir ağabeylik daha yaptı. Bir cesette iki ruh olduğumuzu bir kere daha gösterdi. Allah rahmet etsin...

BEDİÜZZAMAN VE RİSALE-İ NUR'A HİZMET HAYATIMIN İKİNCİ DEVRESİ BAŞLADI

— Zübeyir ağabeyler Isparta'ya Hz. Üstad'ın yanına dönünce sizin durumunuz ne oldu? Hz. Üstad'la ve ağabeylerle beraber kalmaya devam ettiniz mi?

— Devam ettik. Üstad ve ağabeylerle beraber kalmaya devam ettik. Artık bundan sonra, Üstad Bediüzzaman ve Risale-i Nur'a hizmet hayatımın ikinci devresi başlamış oluyordu. Çilekeş ağabeylerle Hz. Üstad'ın yanında beraber kalmaya başladık. Ekim 1959'da İstanbul'a Yüksek İslam Enstitüsü'ne gidinceye kadar bu beraberlik devam etti. Bu günleri, ayları ve yılları hep birlikte dolu dolu yaşadık. O anları şimdi yazmaya kalksam ciltleri aşan kitap olur. Neyse, daha önceden de tanıdığım bu ağabeyleri -Üstad ile beraber- yakın çevresinde bulunmaya başladıkdan sonra yeniden tanıdım ve bir kere daha hayret ve takdir hisleriyle doldum.

AĞABEYLERİN HER BİRİSİ HZ. ÜSTAD'IN MANEVİ ŞAHSİYETİNİN BİR YÖNÜNÜ YANSITIYORDU

— Beraber kaldığınız Hz. Üstad'ın varislerim ve mutlak vekillerim dediği ağabeylerden de bahseder misiniz?

— Bu ağabeylerle beraber kalırken kısa bir süre sonra gördüm ki onlar, sıradan insanlar değiller. Onların her biri bir büyük ayna gibi farkına varmadan kendi kabiliyet ve istidatlarına göre Bediüzzaman'ın manevî şahsiyetinin bir yönünü yansıtıyorlardı. Bu tespitlerim onları daha yakından tanıdıkça artıyordu.

— Bunu biraz daha açsanız?

— Mesela Tahiri ağabeyin ibadet, taat, tesbihat ve Risale-i Nur hiziplerini okumada bir eşi ve benzeri yoktur. Hele bir namaz kılışı vardı ki ben onun yanında namaz kılmaktan çekinirdim. Zübeyir Ağabey tamamen Üstad için yaşardı ve eskilerin tabiri ile 'Fena fil Üstad' idi. Sungur ağabeyin gözü her zaman Üstad'ın üzerindeydi, O'nun manevi tarassudu altında yaşardı. Hele bir Üstad'ı ve Risale-i Nur'u anlatmaya başlasın, kendinden geçecek hale gelirdi. Ceylan Ağabey, Üstad'ın akıl almaz zeki bir çocuğu idi. Üstad onunla latife etmekten hoşlanırdı. Ceylan Ağabey, bizler için hem bir Risale-i Nur, hem bir Üstad, hem bir sohbet idi. Yaşayan bir iman âbidesiydi. Kıvrak ve üstün zekâsıyla bizim bocalayıp kaldığımız meselelerde pratik çareler bulmakta Üstad da dâhil herkesi hayret içinde bırakırdı. Bayram Ağabey çok mütevazı, çok cana yakındı. 'Ben' kelimesini ağzından hiç duymadım. Beni bile kendi yaşında gibi görürdü. Hüsnü Bayram ağabeyde bambaşka bir sadakat, nezaket vardır. Ceylan'la ortaklaşa Üstad'ın taksisinin sürerlerdi. Hepsinin ortak bir gayeleri vardı; Üstad ve Risale-i Nur. Bunların hepsi nur yüzlü, nurani bakışlı, nurdan insanlardı. Nur alır ve nur satarlardı. Sohbetlerinde her biri lisan-ı halleri ile sanki şu şiiri okurlardı.

Lutf-u kahrı, şey-i vâhid bilmeyen çekti azap,

Ol azaptan kurtulup, Sultan olan anlar bizi.

Neylersiniz o dönem ağabeylerin hepsi de çoktandır özledikleri Resulullah'ın ve Üstad'larının yanına birer birer uçup gittiler. Onu gören, sohbetinde bulunanların sayısı bir hayli azaldığı gibi, Onun şahsi hizmetinde bulunan o kafilden de heyhat! Hüsnü Bayram'la ikimiz kaldık.

TARİHÇE-İ HAYAT İLK ÇIKTIĞINDA ÜSTAD'LA BERABER OKUDUK

— Üstad Hazretleri beraber kaldığı talebeleriyle Risale-i Nur'dan okuyup ders yapar mıydı?

— Evet yapardık. Herkes Hz. Üstad'ın huzurunda sırayla okurduk. Madem sordun bununla ilgili unutamadığım bir hatıramı daha anlatayım.

Bediüzzaman Said Nursi'nin hayatını anlatan Tarihçe-i Hayat kitabında Zübeyir ağabeyin çok hizmetleri oldu. Tarihçe-i Hayat kitabının büyük kısmını o yazdı. Zübeyir Ağabey Risale-i Nur ve lâhika mektupları görünümünde bir Üstad takdim etmiştir ki, lafa boğmadan güzel olmuştur. Tarihçe-i Hayat 1958'de basıldı. Biz bunu Hz. Üstad'la beraber okuduk. Hem sabah, hem akşam okuyoruz. Kitap yeni çıktı, ilk defa okuyoruz ama... Ben heyecanlıyım... Kitapçı sana ne... (gülüyor) Ders yapılıyor, sırayla hepimiz okuyoruz... Benim elimde kırmızı bir kalem... Okundukça ifadelerin kimi yerine istifham, kimi yerin de altını çiziyorum. Altını çizdiğim yerler, Hz. Üstad'ın hayatında 'hassas' olan noktalar. Eski Said'le, Üstad'ın şahsıyla ilgili yerler. Oraların ağzının açılmasını istemiyor Üstad. Ben bunları bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa buraları anlamadığım. Yani Eski Said ile Yeni Said geçişini anlayamıyorum ve iki Said'i bağdaştıramıyorum. Biliyorsunuz Eski Said dönemi Hz. Üstad'ın en fırtınalı hayat dönemidir. Yeni Said dönemi ise çok sakin... Eski Said, İttihatçıların en önde gelenleriyle aşık oynamış adamdır. Bunu bilhassa yaz Ömer kardeş. Bunu herkes söyleyemez. Ama inandıklarından da bir milim fedakârlık yapmamıştır. Bu da harika bir şeydir. Hem devrin en ileri gelen

adamlarıyla aşık oynayacaksınız, hem de hayatınız boyunca takip ettiğiniz istikametten bir milim şaşmayacaksınız. İşte görüyorsunuz insanların bukalemun gibi renk değiştirdiği bir devirdeyiz. İşte ben o aşık oynadığı yerleri çiziyordum. Ne bileyim ben Hz. Üstad'ın beni yan gözle takip ettiğini. Orada Zübeyir, Bayram, Ceylan, Sungur, Tâhirî, Hüsni hep beraberiz. Hepimiz sırayla dönerli okuyoruz. Burada yine Zübeyir ağabeyle ilgili bir hatıra anlatayım. Zübeyir Ağabey o kadar hassastı ki eğer Risale-i Nur'u okurken dilimiz sürçse, bir kelimeyi yanlış telaffuz etsek Zübeyir Ağabey hemen yüksek sesle onun doğrusunu okurdu bize.

Ben okula gidince Hz. Üstad Bayram Yüksel ağabeye demiş ki; "Şu Keçelinin Tarihçe-i Hayat'ını getir bana." Bayram Ağabey de getirmiş. "Aç bakayım" demiş, açmış. "Sen bu keçelinin istifham koyduğu ve kırmızı çizdiği yerleri bana bir oku" demiş. Bayram Ağabey de okumuş. Okudukça Üstad Hazretleri hiddetlenmiş... Ben saat beşte okuldan geldim. Daha içeri ayağımı attım, Bayram Ağabey: "Zekeriya kardeş, Üstad seni bekliyor" dedi. (gülüyor). Beraber gittik... Üstad hemen doğruldu, "Keçeli, bu senin yaptığın nedir?" dedi. Sağıma, soluma tokatları aşkedi verdi... Üstad hazretlerinin eli de baya Osmanlı elidir ha... Bir şey de demiyordu... Ben çıktım gittim. Bayram ağabey geldi: "Zekeriya kardeş, bu da Allah'ın bir kaderi" dedi. Kader de biz bunu hak ettik zaten...

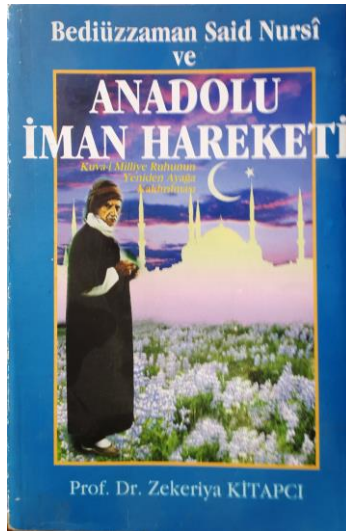
— Üstad'ın hiddetlenmesinin sebebini neydi acaba? Yeni Said yerine ola ki Eski Said'i taklid edersin, yanlış şeylere sebep olursun diye mi ihtar etti sana?

— Evet, öyle olsa gerek. Dediğin gibi ben daha çok gencim ya... Üstad, Yeni Said yerine ola ki Eski Said'i taklid edebilirim zannıyla bu ihtarı yaptı bana. O olayları değerlendirebilecek seviye yoktu o zaman bende.

— Kırmızı kalemle altını çizdiğiniz satırları Hz. Üstad'a sormak için mi işaretlemiştiniz?

— Aynen öyle. Ben oraları Üstad'a veya ağabeylere soracaktım sonradan.

Sonra bir gazete Üstad hakkında yanlış şeyler yazdı. Ben de Hür Adam Gazetesi'nde ona çok sert bir cevap verdim. Bu yazı Anadolu İman Hareketi kitabında ek olarak sunulmuştur. Hür Adam Gazetesi haftalık çıkar, Üstad'la ilgili karalamalara karşı mertçe cevaplar verirdi. Ben de perşembe günlerini ipe çeker, O gazeteyi hemen Üstad'a ulaştırırdım. Üstad o yazımı dikkatle okutmuş ve Risale-i Nur hakkında münteşir yazılar lahikasına koydurmuştu. Birkaç gün sonra Üstad beni çağırırdı, "Keçeli gel buraya" dedi. Başımı okşadı, bana tebessüm etti, gönlümü aldı ve yine tok bir sesle; "Kardeşim, bundan böyle sen benim jön Türk'üm olacaksın!" dedi. Ben bundan çok büyük bir mutluluk duydum ve gerçekten de Üstad'ın bir Jön Türk'ü olmaya çalıştım.

Tashihini Mustafa Sungur ağabeyin yaptığı, Said Nursi hazretlerinin hizmetlerini anlatan Zekeriya Kitapçı'nın 'ANADOLU İMAN HAREKETİ' adlı kitabı

BEDİÜZZAMAN MENDERES'İ HER ZAMAN MUHAFAZA ETMİŞTİR

— Bediüzzaman Hazretlerinin Demokrat Parti'yi ve Adnan Menderes'i desteklediğini biliyoruz. Siz Hz. Üstad'la beraber kalırken bu hususla ilgili şahid olduğunuz bir konuşması veya size bir dersi oldu mu hiç?

— Arz edeyim. Bediüzzaman'ın şahsında Demokrat Parti'yi ki yıpratmak için, bugünkü belli çevrelerin "Erdoğan" hastalığı olduğu gibi o zaman da belli çevrelerin "Menderes" hastalığı vardı. Çünkü o Menderes; Konya'da yaptığı bir konuşmada "Türkiye Müslüman'dır! Müslüman kalacaktır!" dediği gibi, ezanın aslına uygun olarak okunmasını sağlamış, radyoda her Cuma sabahı Kur'an okunması için emir vermiş olan halkın içinden çıkmış bir başbakandı.

Menderes'in bu faaliyetlerinden dolayı en fazla sevinen de Hz. Bediüzzaman ve nur talebeleriydi. Hatta Menderes'in bu Konya nutkunu Üstad, Risale-i Nur'dan Emirdağ Lâhikası'na almıştır.

Diğer taraftan irtica hortladı, laiklik elden gidiyor diye yırtınanların bunlara hiç sabrı yoktu. Onlar bu hususta silah olarak Hz. Üstad'ı kullanmak istediler ve Menderes'i Hz. Üstad'ın şahsında yıpratmak için her türlü alçaklığı yaptılar. Malatya'da cereyan eden uydurma Hüseyin Üzmez ve Ahmet Emin Yalman olayı da bunun bir parçasıdır. Yine bu kara basın ve satılmış kalemler, 'Said Nursi'nin 'Şeyh Said'in başka bir versiyonu olduğu' iftirası ile algı operasyonu yapmışlar ve bunda da tahminlerin ötesinde başarılı olmuşlardır. Ne yazık ki merhum Adnan Menderes de onların bu baskısı altına çoktan girmişti. Zaten güvenilir bir kadrosu da yoktu.

Şunu da açıkça söyleyeyim; Hz. Üstad, Demokrat Parti zamanında öyle, eli kolu hür bir insan olarak yaşamadı. Demokrat Parti dönemi, aynı Halk Partisi zamanında devam eden baskının biraz hafifletilmesi şekline geçti. Yani Menderes zamanında da Hz. Üstad ve Nurcu ağabeyler için aynı sıkıntılar devam etmiş, gözaltına almalar ve hapis hane hayatları bir türlü bitmemiştir. Buna rağmen Hz. Üstad Menderes'ten kopmamış, her zaman onu muhafaza etmiştir. Zamane ahmakları gibi oyuna gelmemiş, seçimlerde oyunu apaçık göstererek Demokrat Parti'ye vermiştir. Üstad nasıl bir hamle yapacağını çok iyi biliyor, satranç çok güzel oynuyordu. Devrin siyasi şaklabanlarına karşı çok yerinde hamleler yapardı Bediüzzaman...

YALVAÇ'A DOĞRU YOLA ÇIKTIK, ÜSTAD BENİ YARI YOLDA BIRAKTI

— Bu arada siz Yalvaçlısınız. Ailenizle irtibatınız oluyor muydu? Yalvaç'a gidip geliyor muydunuz?

— Evet, evet bu kısmı atlamıştık. Hatırlattığın iyi oldu. Bu hususta da anlatacağım çok tatlı hatırlarım var. Yalvaç katıksız bir Türk-Oğuz şehridir. Birçok mahalle ve köyünün bugün bile adı mesela Sofular, Salur, Eymur gibi eski Oğuz boylarının izlerini taşır. Şehir bugün bile hala kalabalık bir Türkmen kabilesi gibidir. Bu bakımdan benim istisnai olarak İmam Hatip Okulu'na gitmemin ve daha sonra Risale-i Nur'la tanışmamın halk arasında yankıları oldu. Yaz tatillerinde Yalvaç'a giderdim. Herkes benimle ilgilenir, özellikle Üstad Bediüzzaman hakkında bir şeyler sorup öğrenmek isterlerdi. Hz. Üstad'ın yanında kalmaya başladıktan sonra Yalvaç hizmetlerinde büyük gelişmeler oldu. Orada da güzel bir nur medresesi açtık. Yalvaç; Eğridir, Barla, Sav Köyü gibi hizmetin parlak merkezlerinden biri oldu.

Hz. Üstad da Yalvaç'ın farkındaydı ve Yalvaç hizmetlerinden dolayı ayrı bir memnuniyet duyuyordu. Bazen Ceylan ağabeye: "Bu Keçeliyi Yalvaç'a götürelim!" derdi. Nitekim bazı Cumartesi günleri Yalvaç'a doğru yola çıkar, Eğridir'i geçtikten sonra daha Gelendost'a gelmeden Üstad beni yarı yolda bırakır, "Kardaşım sen buradan gidersin!" der ve geri dönerdi. Bu benim için çok sıkıntılıydı. Çünkü o devirlerde vasita bulmak çok zordu. Bu hadise üç dört defa böyle tekrar etmişti. Hatta kardeşler arasında da latife konusu olmuştu. Ceylan Ağabey bana takılmadan edemez, "Yalvaç'a götürelim mi?" diye sorar dururdu. Fakat daha sonraları Hz. Üstad Yalvaç'a şeref vermiş, medremesinin bir nevi açılışını yapmış, Yalvaçlılar olağanüstü günler yaşamıştı. (Bediüzzaman'ın Yalvaç ziyaretleri için bkz. Ağabeyler Anlatıyor-5, Ali Osman Karahan. Ö.Özcan)

Ben, bundan daha da fazlasını anlatmak istiyorum. Hz. Üstad, birkaç gündür kardeşlerin yanında bana, "Bu Keçeli artık babasını unuttu, hiç aramaz oldu" diye takılıp duruyordu. Yeminle söylüyorum ben bundan hiçbir şey anlamıyordum. Bir Cumartesi günü bana "Seni Yalvaç'a götüreceğim" dedi. Ama yüzünde bir hüznü vardı. O gün yola çıktık. Önceden olduğu gibi bu defa da yine Yalvaç'a yakın bir yere kadar geldik, kendisi yeşillik bir yere indi, şoförü Mahmut Çalışkan ağabeye: "Bu Keçeliyi hemen babasına götür!" dedi. Ve beni kendi taksisi ile Yalvaç'a gönderdi. Yalvaç'a vardığımda bir de ne göreyim; babam hastalanmış, hastaneye yatırılmış ve "Benim Zekeriya'm nerede kaldı?" diye ağlayıp sızlamaya başlamış, çevresindeki hastaları rahatsız edecek bir hal almış. Babam beni bir anda karşısında görünce: "Nerede kaldın oğlum!" diyerek öldürürcesine kucakladı, öptü, kokladı. Bu hal benim için hiç unutamadığım iki damla gözyaşındır. Bundan daha da ilginç, Hz. Üstad'ın bütün bu olup bitenlerden sonra, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasıydı. İşte Üstad böyle bir Anadolu Evliyasıydı.

KIR ÇİÇEKLERİNİ TOPLADIM ÜSTAD'A VERDİM, SEVİNECEK ZANNETTİM...

— Üstad Hazretleriyle kır gezilerine çıktınız mı hiç?

— Kır gezilerinin adı, Üstad'ın dilinde "Tenezzüh" idi. Hz. Üstad'ın tefekkür hayatı vardır oralarda... Üstad'ın tefekkür hayatında bu gezilerin çok ayrı bir yeri vardır. Çok severdi bu kır gezilerini. Oralarda çay da içilirdi... Üstad daha ziyade kuşluk vaktinde tenezzühe çıktığı için ziyarete gelenler bunu bilirler ve Üstad'ın kapısında beklerlerdi. Böylece hem Üstad'ın duasını almış olurlar, hem de ziyaret etmiş olurlardı. Biz de bunlara göz yumardık. Üstad genellikle sulak, ağaçlık ve yeşillikli yerleri tercih ederdi. Arabasından iner, önce biraz yürürdü. Bu arada kiminle karşılaşmışsa onlarla konuşurdu. Karşılaştıklarına önce mesleğini sorar, daha sonra namazlarını geçirmemelerini, farzlarını kaçırmamalarını, namazlarını kıldıkları takdirde yaptıkları dünya işlerinin de amel defterlerine ibadet olarak yazılacağını söyler, onlara ümit verirdi.

Yine bir gün bahar mevsiminde beraber gittik kıra. Orada kır çiçekler açmış, hemen topladım, demet yaptım, geldim Hz. Üstad'a verdim. Çok sevinecek zannettim. Hz. Üstad çiçekleri aldı, sağına baktı, soluna baktı "Keçeli, ben bunu olduğu gibi sana veriyorum" dedi.

— Çiçekleri size iade etmesini nasıl yorumladınız?

— Müteessir olmuştu... Anladın mı Ömer kardeş? Çiçeklerin tesbihatını bozmuşum...

Üstad'la bir Barla yolculuğum vardır. Ben o yolculuğu ta başından itibaren yazmıştım. Onun deşifre edilmesi lazım. Allah'ım Ya Rabbi... Ömer kardeş, siz Hz. Üstad'ı tanısanız dersiniz ki; Eğer Hz. Üstad'ın hiçbir şeyi olmasa onun dostluğu, arkadaşlığı için canınızı feda edersiniz... Anlatılmaz bu...

ÜSTAD'IM BEDIÜZZAMAN BAZEN BENİMLE ŞAKALAŞIRDI

— Siz o zaman daha lise talebesisiniz. Diğer ağabeyler sizden yaşça daha büyük. Hz. Üstad size daha farklı muamelede bulunur muydu?

— Hz. Üstad'la beraber bir yere giderken arabanın ön koltuğuna ekseriya ben oturdum. Niye dersin? Talebe olduğum için... Biraz kılık kıyafetim vardı ya, ondan dolayı... Hz. Üstad görünüşe son derece önem verirdi. Zübeyir Ağabey arka koltukta, Üstad'ın yanında otururdu.

Üstad arabada giderken bazen arkadan kulağımın arkasından saçımı çekerdi. Ben arkama baktığımda Üstad tebessümle öbür tarafa bakardı. Şaka yapardı yani... Tabi ben o zaman daha çok gençtim. Bazen bana Risale-i Nur'daki şirirlerden okuturdu. Üstad çok hoşlanırdı bundan; "Zekeriya gönülden okuyor" derdi.

Üstad bir gün arabanın plakasına takılmış... Yeni yazı ya... "Keçeli burada ne yazıyor?" dedi bana. Plaka desem, nasıl anlatacağım... "Üstad'ım burada Said Nursi yazıyor" dedim. "Keçeli sen benimle şaka mı yapıyorsun?" dedi. Bazen böyle şaklaşırdık Üstad'la.

HZ. ÜSTAD İMAM HATİPLİ ZEKERİYA KİTAPÇI'YI ÜNİVERSİTEYE HOCA TAYİN ETTİ

— Isparta İmam Hatip Okulu'nu bitirdikten sonra yüksek tahsil hayatınız başladı, en sonunda Profesör oldunuz. Akademisyen olmaya nasıl karar verdiniz? Tahsil hayatınızın bu safhası nasıl başladı ve nasıl gelişti?

— O zaman Bediüzzaman'la ilgili en önemli hatıramı anlatayım sana. Şimdi anlatacağım hatıra bile Bediüzzaman'ın zirvelerde olduğunu göstermeye yeter. Isparta'da Hz. Üstad'la beraber aynı evde kalıyoruz. Sene 1958... Ben sabahları okuluma, İmam Hatip Okulu'na gidiyorum, öğlenleri Üstad'ın yanına eve geliyorum, öğleden sonra tekrar gidiyorum okula. Bir gün geldim, öğleyin, dış merdivenlerden yavaşça çıktım. Baktım, Üstad'ın odasının kapısı açık; sırtında cüppesiyle, bütün haşmetiyle ayakta dikilmiş, beni bekliyor. Allah, Allah beni bekliyor... Yüksek bir sesle: "Zekeriya gel kardeşim" dedi. Girdim yanına "Buyrun Üstad'ım" dedim, oturdum. Baktım orada günlük gazeteler var...

— Üstad Hazretleri günlük gazeteleri okurdu yani?

— Hz. Üstad birebir olayları takip ederdi. Toplumdan kopmazdı. Olayları takip eder, yorumlardı. Bu yorumları bazen bizimle ders halinde paylaşırdı. Bahsettiğim tarihler 1950'lilerin sonları... Üçüncü Said dönemi... Günlük gazeteleri alacak Üstad'ın parası yoktu. Isparta'da Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânı vardı. Zübeyir Ağabey oradan öğlen saat bir gibi küçük bir torba içinde kimseye göstermeden 5-6 tane gazeteyi alır, Hz. Üstad'a verir, Üstad 15-20 dakika manşetlere, haberlere, ilgili ne varsa bakar, ondan sonra gazeteler giderdi. Biz bakmayız gazetelere. Kesinlikle bakmayız. Bununla sadece Zübeyir Ağabey ilgilenirdi. Başkaları bakmazdı.

Üstad gazetelere bakmış. Kendisi karyolaya oturdu, "Oku bakayım şu gazeteleri" dedi. Üstad yeni Türkçe okumazdı. O sırada Zübeyir Ağabey yoktu, nerede olduğunu da bilmiyorum. Hiç kimse yok benden başka. Ben de saf saf okudum. Okudukça Hz. Üstad'ın rengi değişti, hiddetlendi. Hz. Üstad hiddetlendiği zaman gözleri irileşir projektör gibi olurdu. Okuduğum haber de; "Erzurum Atatürk Üniversitesi açıldı. Atatürk Üniversitesi şöyle olacak, Atatürk Üniversitesi böyle olacak..." diye bir haber. Ben saf saf okudukça Üstad iyice hiddetlendi; "Keçeli! Bu medrese benim Medrese-i Zehra'mdır. Bunlar bu ismi buraya nasıl verirler?" dedi. Bir taraftan eliyle yakamı tuttu, Üstad beni sarsıyordu. Sonra iki parmağını birinin gözüne sokar gibi ileri doğru hızla hareket ettirdi.

Bu arada şunu da belirteyim; Ben o sırada İmam Hatip Okulu'nun lise kısmında okuyorum. O zamanlarda İmam Hatip Okullarının hiçbir geçerliliği yoktu. Ve İmam Hatip Okullarına şu görev verilir diye hiçbir şey de söylenmemiş. Kendi öğretmenlerimiz bile her gün bize okulun aleyhinde nutuk atıyor; "Sizin istikbaliniz yok, ne işiniz var bu okulda" diye moralimizi bozuyorlardı. Biz de sınıfça buhran içindeyiz. Eğer liseyi bitirmek istesek lise birinci, ikinci, üçüncü sınıflarını tekrar okumamız lazımdı.

Bediüzzaman bana ne dedi biliyor musun Ömer kardeş? Tekrar yakamdan tuttu, “Keçeli, Keçeli! Ben seni bu üniversiteye hoca tayin ediyorum” dedi. Ben yıkıldım... Oradan odaya ayrılınca hüüngür hüüngür ağlamaya başladım. Yahu bizim hiçbir kıymetimiz yoktu ki... Bu şartlar altında birisi çıkıyor: “Keçeli, Keçeli ben seni bu üniversiteye hoca tayin ettim” diyor. Hüüngür hüüngür ağladım... Buna bir mana veremedim...

İşte bu Zekeriya Kitapçı'nın alnına Üstad Bediüzzaman'ın bu söylediği yazılmış. Ve ben İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdikten sonra; o Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirenlerin bile üniversiteye alınmadığı bir zamanda Pakistan'a gittim. Pakistan'da doktoramı yaptım, geldim. O sıralarda Atatürk Üniversitesi Rektörü olan merhum Prof Dr. Kemal Bıykoğlu tarafından yeni açılan İslami İlimler Fakültesi'ne 1971'de öğretim üyesi olarak tayin edildim. O üniversitede önce doçent sonra Profesör oldum. Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde hoca oldum. İşte Üstad bu Üstad...

— Heyecan verici hatıralar anlatıyorsunuz hocam. Vesilenizle Bediüzzaman'ı adım adım keşfetmeye devam ediyoruz. Bu arada, Pakistan'da değil de niye Türkiye'de yapmadınız doktoranızı? Özel bir sebebimi vardı?

— Değil Türkiye, Pakistan bile Yüksek İslam Enstitüsü mezunu olarak mastır için, yüksek lisans için kabul etmezdi beni. Pakistan'da doktora yapma işi istisna bir inayetle oldu. Şöyle anlatayım:

Risale-i Nur'da adı geçen Pakistanlı İhsan Sabiroğlu vardır. O doktorasını İstanbul'da yapmıştı. Beyazıt'ta Vezneciler talebe yurdunda kalıyordu. İyi görüşürdük, en samimi arkadaşı da bendim. İhsan Sabiroğlu bana dedi ki: “Zekeriya Bey, burada Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti var. Behçet Kemal Çağlar başkanlığını yapıyor. Siz buraya üye olun, bunları gönderin, Bekir Berk Ağabey başkan olsun” dedi. Biz gittik gizlice yazıldık, üye olduk. Seçim günü geldi. O İstanbul'un sosyeteleri, Pakistan'la alakası olmayanlar gelmişler. Seçim oldu, Bekir Berk ağabeyi Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti Başkanı seçtik. Sene 1962. Ben de onun yanındayım. Konferanslar falan verilecek ya... “Ben burada Pakistan'ın milli şairi 'İkbal' ile 'Mehmed Akif'i karşılaştırabilirim” dedim. “Memnuniyetle, çok güzel olur” dediler. Cemiyet binası Şişli'deydi. Allah yardım etti, Türk-Pakistan Kültür Cemiyeti'nde çok güzel bir karşılaştırma yaptım. Böylece Türk-Pakistan Kültür Merkezi'nin başkanı çok mümtaz bir insan olan Şerifü'l-Hasan Aybek ile tanıştım. Bana: “Zekeriya Bey, sen Pakistan'da doktora yapmak ister misin?” dedi. “Niye olmasın” dedim. “Şimdi Karaçi Üniversitesi'ne bir mektup yazacağım. Okuldan mezun olunca bir mektup daha yazacağım, gideceksin, sana burs verecekler, bu sana yeter” dedi. Ve öyle oldu... Pakistan'a 1965'de gittim ve Karaçi Üniversitesinde doktoramı tamamladım. 1976'da Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde İslam Tarihi Doçenti oldum, oraya hoca oldum yani. Bakın Hz. Üstad bir şey söylemişse o olacak. Ama kendi şartları içinde olacak.

ABDÜLMECİD AĞABEYİN ISPARTA ZİYARETİ VE KIZI SAADET'İN ÖĞRETMEN OLMASI

— 1987 yılından beri Konya'dasınız. Üstad'ımızın yeğeni, Abdülmecid ağabeyimizin kızı Saadet abla da Konya'da ikamet ediyor. Görüşüyor musunuz?

— Bu da çok güzel bir soru oldu. Önce Saadet ablayla alakalı Hz. Üstad'ın duasını anlatayım. Sene 1958 diye hatırlıyorum. Yaz aylarından biri. Üstad Hazretleri Emirdağ'ındaydı. Ben evde nöbetçiyim, her gün öğleden sonra merhum Rüşdü Çakın ağabeyin dükkânına gider, Üstad'a gelen mektupları alır ve eve dönerdim. Yine böyle bir gün dükkâna gittim, orada Üstad'ın kardeşi Abdülmecid ağabeyi gördüm. İlk defa görüyorum, şaşırıldım kaldım. Abdülmecid Ünlükul vücut yapısı itibarıyla sanki ağabeyi Bediüzzaman'ın ikiz kardeşi gibiydi. Onun Üstad'a gelmesinin çok özel bir sebebi vardı. Konya Kız Öğretmen Okulu'nu bitiren kızı Saadet'in Konya'ya tayin olması için ağabeyi Bediüzzaman'dan dua almak için gelmiş. Fakat Abdülmecid Ağabey, Hz. Üstad'ın Emirdağ'da olduğunu öğrenince, görüşmeden üzüntülü bir şekilde tekrar Konya'ya döndü. Konya'da ikamet ediyordu.

Üstad Hazretleri iki gün sonra Emirdağ'ından geldi. Arabadan ayağını atar atmaz, “Keçeli! Sen benim kardeşimi niye misafir etmedin?” dedi. Üstad bunu nereden duydu hala bilmiyorum. Ben: “Üstad'ım! Abdülmecid ağabeyin kızı öğretmen okulunu bitirmiş, Konya'nın yakın bir yerine tayin olması için duanızı almaya gelmiş” dedim. Üstad hiçbir şey söylemeden, kendine has vakur adımlarla merdivenlerden çıktı ve odasına çekildi.

Daha sonra ne mi oldu? Onu da anlatayım sana. Bu hadiseyi ben çoktan unutmuşum. Aradan 15-20 gün geçti, Hz. Üstad kendisine gelen bir mektubu oku diye bana uzattı. Mektup Abdülmecid ağabeyden geliyordu. Abdülmecid Ağabey, Seyda dediği ağabeyi Said Nursi'ye teşekkürlerini bildiriyor, duaları bereketiyle kızının Konya'nın Silley beldesine tayin edildiğini yazıyordu. Silley Konya'ya sadece sekiz kilometre uzaklıktadır.

Konunun bundan sonrası daha da ilginç, size onu da anlatmak istiyorum.

1987 yılında Konya Selçuk Üniversitesi'ne tayin olup geldim. Tabi Abdülmecid Ağabey çoktan vefat etmişti. Daha önce hiç tanışmadığım, Saadet ablaların aile dostu Abdülkadir Atik'ten bir telefon geldi. “Zekeriya Ağabey, İbrahim Kaynak ağabeyle sizi ziyarete geleceğiz. Sizin yazdığınız Anadolu İman Hareketi kitabını okmuş, tanışmak istiyor” dedi. İbrahim

Kaynak Ağabey Saadet ablanın eşidir. Çok yerlerde Kaymakamlık ve Vali Yardımcılıkları yapmış çok nazik, çok değerli, çok kibar bir ağabeyimizdir.

Evime teşrif ettiler. Gözlerim projektör gibi açıldı. "Saadet abla siz misiniz?" dedim. Hemen cebimden mendilimi çıkardım, sağ eline sardım ve doyasıya öpmeye başladım. Oysa o, bir Şafii idi, kolay kolay elini kimseye vermezdi. Benim bu halimi görünce o da şaşırıp kaldı. Sonra bu hatıramı anlattım. Saadet abla dedi ki: "Evet bunu biliyorum. Babamın Isparta'ya giderek benim için amcamın duasını almak istediğini biliyorum. Bundan önce de; liseyi bitirdim, babam benim hangi okula gitmemi Hz. Üstad'a sordu. Üstad, "Saadet öğretmen okuluna gitsin, öğretmen olsun" demişti."

Abdülkadir Atik Bey, Konya'nın fedakâr nur talebelerinden biridir. Bir defasında üç aile olarak bir minibüsle Barla'ya gitmeye karar verdik. Önce Isparta'ya uğradık, Hz. Üstad'ın evini ziyaret ettik. Orada gözyaşlarımı tutamadım. Bu dersanenin her köşesinde ayrı hatıralarım vardı. Üstad'ın vefatından sonra ilk defa ziyaret ediyor ve yeğenini ona getiriyordum. Saadet Abla ilk defa geliyordu bu eve. Çok memnun oldu. Şunu da söyleyeyim; Saadet ablanın siması aynı amcası Bediüzzaman'ın siması gibidir. Saadet ablayı her gördüğümde Üstad'ı görmüş gibi oluyorum. Hz. Üstad'ı özlediğimde Saadet ablayı ziyaret ediyorum.

HZ. ÜSTAD'IN SON İSTANBUL SEYAHATİNDE BERABERDİK

— Isparta'dan ayrıldınız ve 1959'un Ekim ayında İstanbul Yüksek İslam Enstitü'sünde eğitime başladınız. Üstad'tan izin aldınız mı İstanbul'a gitmek için?

— Evet, elini öptüm ve iznini alarak gittim Yüksek İslam Enstitü'süne.

— 1960 yılının ilk gününde Bediüzzaman Hazretlerinin bir günlük İstanbul seyahati var. Üstad'la İstanbul'da görüştünüz mü?

O kısma geçmeden önce şunu ifade etmeliyim ki Hz. Üstad son yıllarında, çevresini senelerdir kuşatan seyahat yasağını ve mecburi iskân çemberini kırmak istiyor ve ne olursa olsun Urfa, Kastamonu, Konya gibi nur medreselerini ziyaret etmeyi arzu ediyordu. Bu özlemini sık sık bizlere de dile getirmeye başlamıştı.

Ben 1959 yılının Ekim ayında Üstad'ın elini öpmüş ve yüksek tahsilimi tamamlamak için İstanbul'a gelmiş bulunuyordum. 1959'un son günlerinde Üstad'ın bir Ankara seyahati oldu ve bu seyahat bütün gazetelerde yer aldı. Daha sonra bir duyduk ki Hz. Üstad Ankara'dan İstanbul'a geliyor... Bununla daha ziyade Bekir Berk ve Mehmet Fıncı ağabeyler ilgileniyor ve mümkün mertebe basına konu olmamasını istiyorlardı. Hz. Üstad için İstanbul'un tarihi merkezinde buluna Piyer Loti Otel'i'ni uygun görmüşler ve Üstad'ı Kabataş Vapur İskelesi'nden alarak bu otele getirmişlerdi. Niye Piyer Loti dersin, Bekir Berk ağabeyin orada yazıhanesi vardı, o ayarlamıştı oteli.

1960'ın ilk günleri... Asırlık çınar ağacı İstanbul'a geldi ve Piyer Loti Otel'i'ne yerleşti. Bediüzzaman'ın İstanbul'a gelişi ajans haberlerinde yer alınca kıyamet koptu. Bir taraftan gazete muhabirleri, polisler ve diğer taraftan bizim bilip bilmediğimiz ne kadar nur talebesi varsa Piyer Loti Otel'i'ne koşular. Otel ve çevresi bir mahşer yerine dönmüştü. Piyer Loti Otel'i'ne ilk koşanlardan biri de bendim. Hemen Otelin merdivenlerine yöneldim, Üstad'ın bulunduğu kata çıktım, önce Isparta'da beraber kaldığımız ağabeylerle kucaklaştık. Üstad'ın elini öperken Ceylan Ağabey Üstad'a, "Üstad'ım Zekeriya Kitapçı" diyordu. Zaman zaman aşağı kata iniyor kısa açıklamalar yapıyordum. Zübeyir Ağabey de bundan memnun oluyordu. Ertesi günü çıkan gazetelerin bütün manşetlerinde Bediüzzaman Said Nursi vardı. İstanbul bir anda Hz. Üstad için yaşanmaz bir hale gelmişti. Hâlbuki Üstad Ayasofya'yı falan ziyaret edecekti, fakat gazeteciler rahat bırakmadı. Üstad da bu durumdan çok sıkıldı ve hemen geri dönme kararı verdi.

Şimdi asıl mesele Üstad'ın otelden nasıl çıkacağı, arabasına nasıl bineceği ve Kabataş Vapur İskelesi'ne nasıl gideceğiydi. O sabah bir gurup ağabeylerle beraber Hz. Üstad'ın etrafında etten bir halka oluşturduk. Fıncı Ağabey de basından gizlemek için Üstad'ın başı üzerine bir şemsiye açtı. Bin bir güçlkle Piyer Loti Otel'i'nden ayrılıp, Kabataş Vapur İskelesi'ne doğru yola çıktık. O zaman köprü yoktu. Biz yine Hz. Üstad'ın arabasının çevresinde koşuyor ve her ihtimale karşı ona kimsenin yaklaşmasını önlemeye çalışıyorduk. İşte, Akşam Gazetesi'nin yayınladığı resimde, Hz. Üstad'ın arabasının sol tarafında ikinci sırada koşan, baştan üçüncü şahıs benim. Otomobilin sol tarafındaki en yakın kişi Hakkı Yavuztürk, otomobilin sağında bulunan en yakın şahıs da Mersinli Abdünnur Keskin'dir.

3 Ocak 1960 tarihinde Akşam Gazetesi'nin çektiği fotoğraf ve haber

Fotoğrafta Bediüzzaman'ın 'İSPARTA 20001' plakalı otomobilinin sol tarafında arkada üçüncü sırada koşan kravattlı kişi Zekeriya Kitapçı'dır. Aynı sırada otomobile en yakın kişi Hakkı Yavuztürk, sağdaki otomobile en yakın kişi de Mersinli Abdünnur Keskin'dir.

03.01.1960 AKŞAM

SAİD-İ NURSÎ İSTANBUL'DAN AYRILIRKEN HÂDİSELER OLDU

Niçin geldiği anlaşılamıyan Nurcu lider, gençleri komünizmle mücadelele davet etti

Evvelki gün kara yoluyla İstanbul'a gelen Bediüzzaman Said-i Nursî, beraberinde en yakın adamları Mehmet Nuri Güleç, Ziver Gündüzalp ve şoförü Hüsnü Bayram olduğu halde, Isparta 20001 plâkalı otomobili ile dün saat 13.30'da İstanbul'dan ayrılmıştır. Kara yolundan Ankara istikametine giden Said-i Nursî'nin gidişi de, gelişi gibi hâdiseli olmuştur.

Geceyi Piyerlotti Otelinin 29 numaralı odasında, yatağında oturarak geçiren Nurcu liderin yanında iki muavininden başka, nur talebeleri Kâmil Kalkan, **Zekeriya Kitapçı**, Mehmet Bilinç bulunmuşlardır. İstanbul teşkilâtından olduklarını söyleyen üç genç ve sekiz üniversiteliyi kabul eden "Efendi Hazretleri" kimseye gözükmemek hususundaki gayretini, dün de göstermiştir.

BEDİÜZZAMAN'IN CENAZESİNE GİTTİM

— Urfa'ya Üstad'ın cenazesine gittiniz mi?

— Üstad Hazretleri 23 Mart 1960 tarihinde Urfa'da vefat ettiğinde İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde talebeydim. Cenazesine gitmek için derhal iki araç tuttuk, yola çıktık. Bekir Berk, Aytimur, Fırıncı, Birinci vardı. Ramazan ayıydı. Biz Urfa'ya varmadan evvel Urfa Valiliğinin isteği ile cenaze namazını bir gün önceden kılmışlar. Namaza yetişemedik. Orada Abdullah Yeğin ağabeyin dersanesinde ağabeylerle bir toplantı yapıldı. Ben şunları söylediğimi hatırlıyorum: "Hz. Üstad'ın Isparta'daki evi boşaltılmamalı, bütün ağabeyler aynen devam etmelidir" dedim.

BEDİÜZZAMAN'IN HIRKASI VE SECCADESİ

— Zekeriya hocam, bize Bediüzzaman'ın hırkasını, seccadesini gösterdiniz. Üstad mı hediye etti bunları size?

— Elimde gördüğünüz bu beyaz pamuklu hırka ve seccade Hz. Üstad'ındır. Şimdi bende bulunuyor. Bunun hikâyesi şöyledir:

Abdullah Yeğin ağabey Urfa'da dersanede kalıyordu. Abdullah ağabeyin annesinden Üstad'a bir mektup geliyor. Mektupta annesi Abdullah ağabeyi yanına çağırıyor. Ben de o sırada Hz. Üstad'ın yanında kalıyorum. Üstad nasıl olsa izin verir diye Abdullah ağabeye "Sen buyur gel" diye bir mektup yazdım. İşte o zaman, Abdullah Ağabey Hz. Üstad'a gelirken bu hırkayı da yanında getirmiş. Abdullah Ağabey geldiğinde Üstad Isparta'da değildi, Emirdağ'ındaydı. Üstad Isparta'ya gelince Abdullah Yeğin'e: "Sen niye geldin keçeli. Urfa'daki hizmetler önemli" diyor. Ceylan Ağabey de "Üstad'ım, Abdullah Ağabey Zekeriya'nın dolmuşuna binmiş" diyor. Bu hırka Hz. Üstad'a böyle geldi. Üstad bir müddet kullandı, sonra bana verdi. Bu elimdeki seccade de Hz. Üstad'ın 14 yıl kullandığı seccadedir, sonra bana geçti.

Üstad'ın secde ettiği yerde bir yama vardı, ben onun kıymetini bilemedim, söküldü orası. Üstad'ımız kendine has bazı kitaplarından da bana "Nur'un bir kahramanına" diye yazarak hediye etmiştir. Bu kitaplar: Mektûbat ve Lem'alar... Hırka ve seccadeyi çok isteyen oldu... Hatta rahmetli Abdulkadir Badıllı sizin gibi evime kadar geldi istedi, para bile teklif etti. Veremedim...

Aynı hadiseyi Abdullah Yeğin Ağabey şöyle anlatıyor:

Urfa'da dershanede kalıyordum; dört sene kadar olmuş, ayrılamamıştım. Üstad'a bir mektup gelmiş; ya benim ağabeyim yazmış o mektubu veya annem birine yazdırmış... Annem mektupta demiş ki: 'Ben hastayım, eğer bir-iki ay izin alıp gelmezse ben hakkımı helâl etmiyorum!'

Üstad'a böyle bir mektup gelmiş. Benim haberim yok... Mektubu Üstad'a okumuşlar. Güya Üstad demiş: 'Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Bunu da söyleyen Zekeriya Kitapçı, şimdi Konya'da profesör... O bana iki satır mektup yazmış: 'Üstad'ımıza böyle bir mektup geldi, annen hastaymış, Üstad bir-iki gün izin verdi' diye...

Ben Zekeriya'nın mektubunu alınca, 'Epeydir Üstad'a gidememiştım, bir-iki gün izinle Üstad'a da uğrarım' diye doğru Isparta'ya gittim. Üstad Emirdağ'a gitmiş, ben de Emirdağ'a geçtim. Trenle giderken Nuri isminde Haymanalı birine rastladım. O da Üstad'a gidiyormuş. Tanıştık, Üstad'a beraber gittik. İkimiz odaya aynı anda beraber girdik. Üstad benimle hiç konuşmuyor, Nuri'yle konuşuyordu hep.

Neyse onu gönderdi, bana, 'Sen niye geldin?' dedi. Ben de dedim: 'Annemden böyle bir mektup gelmiş, siz demişsiniz ki: Bir-iki ay izin yok, bir-iki gün var.' Üstad, 'Benim haberim yok!' dedi. Orada Ceylan Ağabey vardı. 'Efendim! Bu, Zekeriya'nın dolmuşuna binmiş...' dedi. (Abdullah Yeğin Ağabey bunları anlatırken gülüyor, bizi de güldürüyordu.) 'Peki, bugün burada kal' dedi.

Üstad ertesi gün, 'Orası yalnız olmaz, geriye dön. Sen mektup yazmıyorsun, sıla-i rahim mektupla da olur, sıla-i rahim yapmıyorsun. Senin orayı terk etmen olmaz, eğer seni görmek isteyen varsa onlar gelsin' dedi. Müsaade etmedi, yani beni tekrar Urfa'ya gönderdi. O zaman dershanede Abdülkadir Badıllı yalnız kalmıştı. (Ağabeyler Anlatıyor-1)

Prof. Zekeriya Kitapçı ve Ömer Özcan Bediüzzaman hazretlerinin beyaz pamuklu hırkası ile

PROF. DR. ZEKERİYA KİTAPÇI AĞABEYDEN SON MESAJ

— Zekeriya Kitapçı hocam, sizi çok yorduk. Son bir soru ile sohbetimizi bitiriyoruz. Genel bir soru; vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

— Anlattığım hatıralar denizden bir damladır. Daha anlatılacak pek çok şey var. Onların birçoğu da hususidir. Öyle tahmin ediyor ve inanıyorum ki çok büyük bir hayra vesile oldunuz. Yarınları giden yolda ve Hz. Üstad'ı görme ve onun sıcak nefesini hissetme imkânı olmayan genç nesillere inanılmaz derecede büyük hizmet yapıyorsunuz. Aksi halde bunların pek çoğundan gelen nesillerin haberi olmayacaktı. Bu hizmetlerinizin Allah tarafından kabul edilmesi ve yarın Üstad'ın huzurunda sizlerin yüz akınız olmasını diliyor ve bir kere daha şükranlarımı sunuyorum.

— Estağfurullah hocam. Hizmetin tarihini fiilen yazan sizlersiniz. Bizim yaptığımız sadece kalemlle kâğıda dökmek. Bunu da herkes yapabilir. Allah razı olsun...